

toplumsal özgürlük

10 TL / Ocak 2025

Ali Cengiz oyunları

Oğuzhan Kayserilioğlu

“17-25 Aralık İndira Gandhi’yi anma” haftasını idrak ettiğimiz günlerde günün anlamına denk düşen bir dizi “Ali Cengiz oyunu” oynandı! Neymiş, “Asgari Ücret 640 dolar”mış! Reis bey öyle buyurdu! Yalanlar üst üste! İlkın, şayet yüzeyden gidip güncel döviz kuruy-la hesaplırsak, 640 değil 631 dolar. Eh, dolarları “ayakkabı kutularına” sığmayanlar için çok küçük bir ayrıntı olabilir, anlıyoruz, ama kuruş hesabı yapanlara göre önemli!

(...) Devamı 4. sayfada

Kürt sorunu nereye gidiyor?

Ferhat Toros

Bahçelinin 1 Ekim tokalaşması ve arkasından gelen Öcalan’la görüşülmesi açıklamaları, Kürt sorununda yeni bir konsepte girildiğini işaret ediyordu. AKP-MHP iktidarının Orta Doğu’da-ki gelişmelere, KÖH ile çatışmalardaki gelişmelere ve iç politikanın geldiği konuma bağlı olarak iktidarın attığı bu adım “dış düşmanlara karşı iç cepheyi” sağlamlaştırma olarak adlandırılmıştı.

(...) Devamı 4. sayfada

Takım elbiseli ve yeşil kravatlı “kovboyar”

Özcan Avcı

Kermit Roosevelt ve ajanlar ekibini bilir misiniz? Nam-ı diğer “kovboyar”! Kendilerine bu lakabı bizatihi kendileri koymuşlardı. Mütevazı oldukları kadar “özgürlük ve demokrasi” savaşçıydılar(!) Muhammed Musaddık’ın Şah’a rağmen İran’a başbakan olarak atanması ardına, 1951’de İran önemli karar tasarılarını Meclis’inden geçirmişti. Petrolün emperyalizmden kurtarılması yönünde alınan karar, İran’ın bir dizi görece demokratikleşme açılımlarına dayanıyordu.

(...) Devamı 6. sayfada

2025 yılına girerken: Mücadele varsa umut da vardır

Fotoğraf: Birleşik Metal-İş

Şimdi önümüzde bir görev var. Saldırıların artacağı bir yıl olacağı aşikâr olan 2025’te metal işçilerinin yaktığı ateşi büyütmek. Tüm halk güçlerinin mücadele etmekten başka bir seçeneği yok. Alnımıza mücadele yazılmıştır.

2025 yılına girdik. Halklara mutlu yıllar! İşçi sınıfını ölümüne çalıştırarak sömürenlerin, hak yiyenlerin, halkı açlığa ve yoksulluğa mahkûm edenlerin, saraylarda şatafatlı bir yaşam sürenlerin, emekçi sınıf düşmanlarının, saray aparatlarının yeni yıllarını kutlamıyoruz.

2025’in umutlu bir yıl olup olmayacağı halk güçlerinin saldırılara karşı geliştirecekleri mücadele belirleyecek. İşçi sınıfı direniş ateşini 2024 yılı boyunca diri tuttu. Yılı bitirirken de işçi sınıfının amiral gemisi olan metal işçileri tüm engellemeye girişimlerine, yasaklara

rağmen grev bayrağını ellerinden düşürmediler. Grev iradesini baskılara, yasaklamalara, engelleme girişimlerine rağmen sürdürönlere selam olsun.

2025 bütçesi soygun bütçesidir

Faşizm dört bir koldan saldırıyor. Neredeyse yüzde 70’inin bizim ödeyeceğimiz dolaylı vergilerden oluşması öngörülen 2025 bütçesi sarayda yazıldığı biçimde harfi harfine geçirildi. Bakanlıkların kendi personel giderlerini çıkardığımızda geriye çıplak olarak kalan tek şey sermayedarlara teşvik ve yine sermayedarlara yapılacak faiz ödemelerinden oluşuyor.

Halkın, halk çocuklarının kamusal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik hemen hemen hiçbir kalem oynatmıyor. Ağır yoksulluk yaşayan milyonların sağlık, eğitim, ulaşım hakları gasp edilmiş, halk derin bir yoksulluğa itilmiştir. 2025 bütçesi de gerek planlandığı biçimle olsun gerekse de neredeyse kesin bir şekilde yaratacağı ek vergilerle olsun bir soygun bütçesi olarak meclisten geçirilmiştir.

Asgari ücret sefalet ücretidir

Bütçe soygunu yasalaştıktan sonra sıra asgari ücret soygununa geldi. Milyonlarca işçiyi ilgilendiren ve

ülkenin en büyük toplu sözleşmesi olan asgari ücret görüşmeleri sonlandı. Asgari ücret 22.104 lira olarak açıklandı. Açıklanan asgari ücreti saray, patronlar ve uluslararası sermaye birlikte belirlemişlerdir. Sarayın asgari ücret anlayışı bu sene de değişmemiştir: Patronları sevindirecek, işçileri açlığa mahkûm edecek bir miktardır.

Grevler yolu açmıştır

Gidilecek yolu 2024’ü umutlu ve dirençli kapatmamızı sağlayan metal işçileri göstermiştir. Metal işçilerinin öz iradeleriyle yürüttükleri ve saray tarafından yasaklanmasına

rağmen sürdürdükleri grevler her bakımdan önemli kazanımlar sağladı. Hitachi, Grid Solutions, Schneider Elektrik, Artaş, Green Trafo... Direnişler ardı ardına geldi, her seferinde ilan edilen yasaklamalar bu sefer boşa düşürüldü. Korku duvarı aşıldı, tarihe not düşüldü. 2025 karşılanabileceği en iyi şekilde karşılandı. Şimdi önümüzde bir görev var. Saldırıların artacağı bir yıl olacağı aşikâr olan 2025’te metal işçilerinin yaktığı ateşi büyütmek. Tüm halk güçlerinin mücadele etmekten başka bir seçeneği yok. Alnımıza mücadele yazılmıştır.

Çelikten yumruklar, işçi sınıfının yolunu açıyor

Metal işçilerinin grevleri, sermaye sınıfıyla işçi sınıfının yükselen kavgasının tam ortasında, önemli bir mevzi savaşına dönüştü.

Pelin Kahiloğulları

2024’ün sonuna gelirken metal işçileri de sınıflar savaşında, sahnedeki yerini aldı. Metal işçilerinin mücadele birikimi bir kez daha açığa çıkıp yolu açtı. Açılan yol, Kavel greviyle anayasaya giren grev hakkının “grev erteleme” altında gasp edilmek istenmesine rağmen Birleşik Metal-İş sendikasının greve devam kararı alması ve sonunda sözleşmeyi masada imzalamasıdır. Yazının yazıldığı zaman Hitachi’de grevin 20. gününde sözleşme imzalandı, 4 işletmede ise grev devam ediyor. Grev yasaklamalarına güvenerek % 38-40 teklifi sunan ve ek olarak 3 yıllık sözleşme dayatan MESS’e karşı metal işçileri “onurlu greviyle” yanıt verdi.

Türkiye sermayesi işçileri uzun çalışma saatleriyle örgütsüzlüğe ve sefaletle mahkûm ederek büyümeyi hedefliyor. Türkiye kapitalizminin küresel tedarik zincirlerindeki yerini sağlamlaştırması için işçi ücretlerinin baskılanması gerekiyor. Şimşek programına yani OVP’ye göre, işçi ücretlerinin “hedeflenen enflasyona” göre belirlenmesi, işçi maliyetlerinin düşürülmesi anlamına geliyor.

Grevler sürerken yeni asgari ücret de belirlendi. Erdoğan’ın grevler sürerken yaptığı açıklamayla artık aslında ortalama ücret haline gelen asgari ücret, asla gerçekleşmeyecek hedeflenen enflasyona göre bir zamla belirlendi. İşçi sınıfının öfkesinin büyümesini göze almışlar, yeter ki OVP’ye uygun davranılsın. İşte, metal işçilerinin grevleri, sermaye sınıfıyla işçi sınıfının

yükselen kavgasının tam ortasında, önemli bir mevzi savaşına dönüştü. İşçilerin ihtiyaçlarıyla sermayenin çıkarları savaş halinde.

Grev hakkı yeniden kazanıldı

Metal işçileri 4 Aralık’ta MESS’in önerdiği sefalet zammına karşı Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye Hitachi’nin 4 fabrikasında, 13 Aralık’ta Gebze’de Grid Solutions ve Schneider Elektrik’in Kocaeli ve Manisa fabrikalarında, 19 Aralık’ta Artaş Kriyojenik ve 25 Aralık’ta MESS’ten ayrılan Green Transfo da greve çıktı. Fazla zaman geçmedi, 14 Aralık’ta “milli güvenliği bozucu nitelikte” olduğu gerekçesiyle binlerce metal işçisinin grevi yasaklandı.

(...) Devamı 2. sayfada

Kırılğan ortaklık kaosta yol alıyor

Erdoğan ve Bahçeli’nin

3 Suriye hamasetleri içinde ekonomik gerçeklere çarpıyor.

2025 emeğin yılı olabilir

Asgari ücretin 22 bin 104 TL olarak açıklanması bizlere

5 2025’te nasıl bir saldırı dalgasının gelmekte olduğunu gösteriyor.

Nükleer yeşil enerji mi?

Nükleer enerji, toplumlarımızın hızlı ve büyük ölçekli

7 karbonsuzlaştırılması için sihirli bir çözüm olarak sıklıkla selamlanıyor.

POLİTİKA

Fotoğraf: Birleşik Metal İş

Çeliktep yumruklar, işçi sınıfının yolunu açıyor

Metal işçilerinin mücadele birikimi bir kez daha açığa çıkıp yolu açtı. Açılan yol, Kavel greviyle anayasaya giren grev hakkının “grev erteleme” altında gasp edilmek istenmesine rağmen Birleşik Metal-İş sendikasının greve devam kararı alması ve sonunda sözleşmeyi masada imzalamasıdır.

Pelin Kahiloğulları

(...) 1. sayfadan devam

MESS'e bağlı 4 işletmede grev yasağı çıkarılırken MESS'ten ayrılan Green Transfo grevi yasaklanmadı. Sermaye kendi içine de mesaj veriyor; diyorlar ki, işçiler karşısında patronlar ancak gücünü birleştirirse kazanır, eğer ayrı durursan korunmazsın! Bu fabrikaların biri hariç tamamında trafo üretimi yapılıyor ve yurtdışına ihraç ediliyor. “Milli güvenlik” dedikleri de sermayenin çıkarları! Erdoğan'ın her fırsatta söylemekten çekinmediği üzere, sermayenin önündeki en büyük tehlike yani işçinin üretimden gelen gücünü kullanması, grev yasağıyla engellenmek isteniyordu. MESS'in 3 yıllık sözleşme dayatmasının temel gerekçesi, bu sözleşmelerin ana grup sözleşmeleriyle birleşmesini sağlamak. 2014 yılında MESS'ten ayrılmak zorunda kalan patronlar, daha sonra EMİS'i kurdu. 2020 yılında iki patron sendikası birleşme kararı aldı ve EMİS MESS'e katıldı. İşte bu dönem sözleşme süresi ücretlerin baskınlığını hedefinin yanı sıra patronların sözleşme dönemlerini birleştirmesi hesabını da içeriyordu. Patronların hesapları, işçilerin greviyle bozuldu. Hitachi fabrikalarında imzalanan sözleşmeyle, MESS'in 3 yıllık dayatması ve esneklik içeren maddeler geri çektilirdi.

Metal Fırtınadan, Bekaert'tan bugüne açılan yol

Metal işçileri geçmişteki Maden-İş'ten devraldıkları güçlü

bir mücadele geleneğine sahip. Grev yasağına karşı bugün gösterilen grev iradesi de böylesi bir geleneğin getirdiği birikim ve 2010 sonrası sözleşme süreçlerindeki eylemlerin sonucu. Takvimsel olarak aşağıda ifade etmeye çalışacağım eylemler, metal iş kolundaki mücadele sürekliliğinin ve sıçramalarının bir ifadesi. Ve emin olalım ki, grev yasaklarına karşı elde edilen şimdiki kazanım da sürüp giden sınıflar mücadelesinde işçilerin mücadelesinde gerçekleştirecek bir sıçramanın hanesine yazıldı. 1977'de başlayıp 9 ay devam eden “Büyük Grev'de” metal işçilerinin sloganı, “DGM'yi ezdik, sıra MESS'te” olmuştu. 30 Mayıs 1977 günü Maden-İş'in 23 fabrikada başlattığı grev, sözleşmenin imzalandığı 3 Şubat 1978'de 44 fabrikaya yayılmış, metal patronlarının oyunları boşa düşmüş ve metal işçileri taleplerinin önemli bir bölümünü kazanmayı başarmıştı. Metal iş kolunda 122 işyerinde toplam 40 bin işçiyi ilgilendiren sonraki TİS görüşmeleri ise 26 Ekim 1979'da başlamıştı. Anlaşma olmayınca, 19 Mart 1980'de 40 iş yerinde

aynı anda grev başladı. Grevler ancak 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle bastırılabilirdi. Darbe gerçekleştiğinde 74 iş yerinde 30 binden fazla işçi grevdeydi. Ordunun darbesiyle sermayenin çıkarları doğrultusunda alınan 24 Ocak Kararlarının önündeki “grev engeli” ortadan kaldırılmıştı. Metal işçileri darbeye rağmen 4 gün işbaşı yapmamıştı.

İşçi sınıfı, işsiz kalma korkusuyla ağırlaşan çalışma düzeninin karşısında insanca yaşamak için cesaretle mücadele etmek zorunda. Bugün bir kez daha şu şiarı hatırlamalıyız: “Haklar, yasalardan önce gelir.”

1990-1992 TİS görüşmelerinin tıkanması sonucu alınan grev kararı da 1. Körfez savaşı gerekçe gösterilerek yasaklandı. 2010 yılına gelindiğinde, Birleşik Metal-İş Türk Metal'in imzalamadığı TİS'i imzalamayıp patronlara dayattığı ek protokollerle kazanımlar elde etti. Yine, 2014 yılında Türk Metal ile MESS 3 yıllık sözleşme imzalamış, Birleşik Metal Sendikası işçilerin talebiyle grev kararı almıştı. Kimi patronlar, çareyi MESS'ten ayrılarak bireysel sözleşmeler imzalamada buldu. İzmir'de, Delphi ve Mahle, Kocaeli'de Bekaert, Gebze'de Alstom ve Schenider Elektrik ve İstanbul'da ABB MESS'ten ayrılarak 2 yıllık sözleşmeler imzaladı. Fabrika

düzeyinde, ücret zammı ve sosyal haklarda kazanımlar elde edildi. Bu dönem, sonunda “Metal Fırtına”yı doğurdu. MESS'in uzlaşmacı sarı sendika Türk Metal'le iş birliği halinde sürdürdüğü kölelik düzenine karşı, metal işçileri 2015 Mayıs'ında fabrikalarda eylemlere başladı. Bursa Renault'ta başlayan eylemlere, Tofaş, Coşkunöz, Ford, Türk Traktör gibi onlarca fabrika da katıldı. MESS ve sarı sendika Türk Metal iş birliğinin yarattığı öfkenin açığa çıkardığı bu direnişler sonucunda ne yazık ki kazanım elde edilemeden işçi öncülerinden işten atıldı ve metal işçilerinin genelinde bir kırılma yaşandı. 2022 Aralığına geldiğimizde Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu İzmit ve Öz Çelik-İş'in örgütlü olduğu Kartepe Bekaert fabrikalarında grev kararı alındı. Ancak üretim durmadan önceki gece yine Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle grev fiilen yasaklandı. Grev yasağını tanıma yanlısı olan Özçelik-İşe rağmen Kartepe fabrikasında işçiler üretimi bir süre durdurdu ve patronun getirdiği ikinci teklif sonucunda sözleşme imzalandı. Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu İzmit Bekaert fabrikasında ise grev çadırı kuruldu, 18 gün boyunca fiili grev sürdürüldü. İşçiler yasak kararını yok saydı ve patronu masaya oturttu. Hiçbir işçinin işten atılması kabul edilmedi ve grev süresindeki ücretlerinin kesilmesine de izin verilmedi.

Grev çadırları öğretiyor

İşçilerin işçilerden, işçilerle devrimcilerin birbirinden öğrendiği önemli pratik bir saha, grev çadırları. Sabahın ilk saatlerinden itibaren başlayan konuşma tartışma ortamı gün boyu, günler boyu sürüyor. Sistemin baştan aşağı biçimlendirildiği çalışma koşulları ve gündelik yaşam, kısa süreliğine de olsa dayanışmanın ve paylaşmanın alanına dönüyor. Çayın demlenmesinden, odunların kesilmesine, evden getirilen börek, kek ikramından halaylara türküllere... İşçilerin doğup yaşadıkları toplumsal koşulların ağırlıklıla belirlendiği yerleşik düşünceleri, grev ateşinin etrafında sarsılıp yeniden biçimlenmesi, kek ikramından halaylara dönen işçilerle kurulan politik bağ güçlendirmekten geçiyor. Politik bağ ifadesini bilerek kullanıyorum; çünkü sendikal hak bilinci metal iş kolunda diğer iş kollarından farklı olarak zaten güçlü.

Fakat sendikal hak bilinci işçilerin çoğunun politik tercihlerinin iktidardan yana olmasını değiştirmiyor. Grevlerdeki sohbetlerden anlaşılıyor ki geçmişten farklı olarak günümüzde hayat pahalılığının hızla artması ve ücretlerin düşmesi, eski politik tercihleri tartışılır hale getirmiş durumda. Metal iş kolunda çalışan işçilerin büyük çoğunluğu aynı fabrikada gençliğini, uzun yıllarını geçirmiş, hâlen de geçiyor. İşin ustalık gerektirmesinden dolayı 5 yıldır aynı fabrikada çalışan işçi arkadaş bile kendisini “yeni” olarak tanımlıyor. İşçilerin çoğu 15-20 yıldır aynı fabrikada çalışıyor. 2018 TİS sürecinde çıktıkları 1 saatlik grev dışında bir grev deneyimi yok, ama Birleşik Metal-İş sendikasına üye olan bu fabrikalarda sendikanın yönlendiriciliğinde eğitim, fabrika içi eylem ve farklı fabrikaların birbirinin eylemlerine destek vermesi söz konusu.

Korku duvarları aşıldı

“Grev hakkımız, yasaklanamaz” diyen metal işçileri, korku duvarını aştı. Grev çadırlarındayken işveren tarafından telefon mesajıyla iletilen işten atılma tehditlerine, insan kaynaklarından görevlilerin çadırlara gelerek “yabancı sermaye korkup kaçır, işinize dönün” telkinlerine grevi sürdürülerek cevap verildi. Kazanılan ücret zammı önemli olmakla beraber işçilerin kazanımı rakamların ötesindedir. Hitachi'de imzalanan ve diğer fabrikalarda imzalanacak sözleşmelerin ayrıntıları tartışılabilir, tartışılmalıdır da ama metal işçileri yasaklara rağmen her koşulda grev hakkını kullanabileceğini dost düşmana göstermiştir. Bu kazanım, 2025 Eylül ayında başlayacak MESS ana grup sözleşmeleri başta olmak üzere farklı iş kollarında gerçekleşecek mücadele yolu açmıştır. Aynı zamanda iş kolunda bulunan gangster sendikalar, Türk Metal ve Özçelik-İşe bir uyarı olmuştur. Sermayenin 2025 hazırlığını, asgari ücretin belirlenmesindeki kararlılıklarından, Polonez işçilerine uyguladıkları şiddetten ve grev yasaklamalarından görüyoruz. Türkiye, küresel ve yerel patronlar

için cennete, işçiler için cehenneme çevriliyor. İşçiler canı pahasına uzun çalışma saatleri altında ezilmek, kişiliksizleştirilmek isteniyor. İşçi sınıfı, işsiz kalma korkusuyla ağırlaşan çalışma düzeninin karşısında insanca yaşamak için cesaretle mücadele etmek zorunda. Çünkü yasalar da ancak işçi sınıfı ayağa kalktığında patronlar lehine işlemeyecek. Bugün bir kez daha şu şiarı hatırlamalıyız: “Haklar, yasalardan önce gelir.” Türkiye işçi sınıfının kayıtlı çalışan bölümünün sadece yüzde 14,8'i sendikalı ve yüzde 9,5'i toplu sözleşme imzalayabiliyor. İşçi sınıfı mücadelesinin öncü gücü olan metal işçilerinin direnişi ve kazanımı, şimdi farklı iş kollarında iş yeri odaklı süren ve yakında başlayacak olan direnişlere de örnek olacak. Sermaye sınıfının örgütlü saldırıları karşısında, işçilerin mücadelesini örgütlemek ve birleştirebilmek görev olarak önümüzde duruyor. Sermaye, işçi sınıfına savaş açmış, işçilere muazzam bir çözümlü ve çürümeyi dayatıyor. İşçi sınıfı bu düşmanca dayatmaya karşı ekmecek kavgasının yanında onur kavgası da verecek.

Barişin toplumsallaşması imkânı

Barişin toplumsallaşması, bu derdin ülkenin dört bir yanının derdine dönüşmesidir. Bir halka karşı açılan savaşın, başta Türk ve Kürt halkları olmak üzere halklara neler yaptığını en çıplak haliyle göstermektir.

Hatice Göz

Bahçeli'den uzanan el ve ardından kürsüden yükselen “Öcalan” çağrısı ile ülke tarihinde başka bir süreç girildi. İçeriğinde, muradında geçmişin bağajlarını taşıyan bir başkalık elbette bu... Şimdi Öcalan ile yıllar sonra ilk heyet görüşmesi ile “fiilen bir süreç”te olduğumuz netleşmiş oluyor. Bu süreç, denklemin tüm parçaları ve onların hamleleri ile birlikte, ülkede bariş için açılan bir gedik, üzerinde yeşerecek bir zemin olarak da bakabilir miyiz? Bakabiliriz, bakmalıyız. Ama uçlara sivrulmadan. Ernest

Bloch “otomatik iyimserlik, mutlak karamsarlıktan daha az zehirleyici değildir.” der, uçları işaret eder. Haklıdır da. Bu süreci ne hafife alıp oyun deyip geçelim ne de fazla abartıp “barış” geliyor diyelim. Elbette iktidar bloku kendi oyununu kuruyordu. Ancak halkın da kendi oyununu kurma gücünün olduğu bir yerde açılan gediği bariş adına genişletme görevi o egemen oyunu boşa çıkarabilir. Oyun var diyerek yerinde beklemek ve haklı çıkmaya çalışmak gayreti ancak bir siyasetsizlik göstergesidir. Meşru ve olması gereken ise dengeleri halklar yararına değiştirecek adımlar atmaktır.

Savaş bir ülkeye ne yapar?

Kürt halk gerçekliğinin inkârı, on yılları geçen imha ve inkâr politikalarının bölgede yarattığı derin yarıklar herhalde devletin kodlarına işlemiş olan Kürt düşmanlığının en ağır gerçekliğidir. Bugün Bahçeli'ye “Öcalan gelsin mecliste konuşsun” dedirten de ama o halk gerçekliğinin kırk yıllık direnişinin sonucudur. Bölgesel dengelerde köşe kapmak isteyen Türkiye'nin “zorla” attığı bir adımdır. Hedeflenen enflasyona göre hesaplanan ve patronların istekleri doğrultusunda belirlenen asgari ücret, bu yılın nasıl bir yoklukta geçeceğinin göstergesi oldu. Halkın tamamına, işçi

ve emekçilere sermaye yararına savaş açmış bir iktidar tepemizdeki. Bu ağır basınç, açık ve yoksulluk, bir yandan da ülkede kırk küsur yıldır süren savaşın halka ödetilen ekonomik bedelidir. “Savaş önce yöneticileri çürütür sonra halkları” diyordu Yaşar Kemal. Bunca yıllık savaşın ve faşizm hamlelerinin altında bir ülkenin halkları çürütülüyor. Oysa bugün, hem bölgede hem ülkemizde tüm halkların kaderi birbirine bağlanmıştır.

Değişmeyen gerçeklik: Bariş ihtiyacı

Hem içerde hem dışarda Kürt halkını ezerek ya da içererek hizaya getirme derdindeki ikti-

dar koalisyonu “süreci” Öcalan ile görüşmeye kadar getirdi. Pus yaratıp içinde yol almak konusunda iyice gelişen faşist koalisyonun biçim verdiği bir süreçten kendi mümkünlerimizi çekip çıkaramayız. Kürt halkının demokratik taleplerinin tanınması ve onurlu bir barişin inşası bugün acil ve değişmeyen gerçektir. Şimdi, nesnel bir imkân, bir potansiyel olarak barişin toplumsallaşmasının peşine düşmeliyiz. Bu nesnel imkân, Kürt sorununu bir çatışma-düşman ekseninden çıkarıp halkın göz hizasına getirebilir. Tüm pusların ve hamlelerin ötesinde bu süreç damgasını vurabilecek olan tek güç toplumsallaşmış bir bariştir. Sigorta, budur. Barişin toplumsallaşması, bu derdin ülkenin dört bir yanının derdine dönüşmesidir. Bir halka karşı açılan savaşın, başta Türk ve Kürt halkları olmak

üzere halklara neler yaptığını en çıplak haliyle göstermektir. Terör perdesi arkasında perçinlenen egemenlik ve çıkar ilişkilerinin halklar nezdinde ifşasıdır. Barişin, bir kitlesel bayrak olarak dalgalanması ve “bilingli bir savunu”sunun yapılmasıdır. Bu yalnızca Kürt halkı ve halk hareketinin derdi-görevi değil; başta devrimci-sosyalist siyasal güçler olmak üzere tüm mücadele dinamiklerinin, demokratik zeminlerin görevidir. Tam bir savaş kuşağının ortasındaki ülkemizde bir bariş hareketinin filizlenip tüm toplumsal mücadele dinamikleri tarafından zenginleştirilmesi ve anti-kapitalist bir zeminde güçlenmesi mümkün. Şimdi bu nesnel imkânı gerçeğe çevirmek için dört koldan sarılma zamanı.

POLİTİKA

Kırılğan ortaklık kaosta yol alıyor

Birbirleriyle koordineli olsun ya da olmasın, Erdoğan-Bahçeli ortaklığı ekim ayı itibariyle yeni bir oyun kurmuş, mart seçimlerinden zaferle çıkan CHP'yi de bu oyuna tabi kılarak etkisizleştirmeyi başarmıştır.

Hasan Durkal

8 Aralık 2024 tarihinde Suriye'de Esad dönemi sonlandı. NATO'nun yanı sıra Körfez Ülkeleri ile Türkiye gibi bölgesel güç olma iddiasında olan ülkelerin açık desteğiyle ilerleyen HTŞ hiçbir direnişle karşılaşmadan başkent Şam'a kadar geldi ve rejimi devirdi. Söz konusu çetelerin bu yürüyüşü beraberinde yeni bir dönem açtı. Bu dönem istikrarın ve yeni bir inşanın olacağı bir dönemden ziyade istikrarsızlık ve kaos eğilimli bir dönem olacağı benziyor. Ancak bu yeni dönemin içerideki yansımalarına bakılacak olursa AKP-MHP iktidarının en azından bir süreliğine ihtiyaç duydukları yakıt bulunmuş gibi. Fetihiçlik, ümmetçilik, yayılmacılığa dayalı söylemin kitlelerde yeniden hegemonya kuracağı özel bir dönem açılmış oldu. Üstelik 8 Aralık sonrası art arda açıklanan anketler de iktidar ortaklarının yüzlerini güldürdü. 31 Mart seçimlerinde halkın sert bir tokadını veren AKP-MHP iktidarı özellikle ekonomik krizin yarattığı yıkımın sonuçlarının bedeliyle yüzleşmişti. En azından ekim ayından beri yeni bir plan devreye sokularak ödenen bu bedelin etkileri hafifletilmeye çalışılıyor.

Faşizm yürüyor

Zayıflamakta olan hegemonyayı güçlendirmek ve faşist gidişatı ilerletmek için aynı anda birçok taktik devrede. Birincisi dindar nesiller artık yetişt, eğitimin dinselleşti-

rilmesinin, okul içi ve okul dışı yoğun dinsel eğitimlerin ürünleri ortaya çıkıyor. Devletin bizzat propaganda aygıtlarıyla yoğunlaştırdığı, paralı trollere gündemde tuttuğu bir Alevi nefreti tehlikeli bir şekilde kaşınıyor. Devletin resmi trol merkezinde üretilen, tetikçi gazeteciler ve sosyal medya şarlatanları tarafından kitlelere empoze edilen söylemler, uyduruk kavramlar yoluyla Alevilere yönelik baskılar, uygun koşullar olursa da katliamlar tertipleniyor. Bu tetikçi trol ordusunun son icadı "Siyasal Alevicilik" olmuştur. Aslında geçmişteki katliamların

yarattığı kolektif hafızalarının da uyarısıyla Suriye'deki provokasyonlara karşı ses çıkaran Aleviler hedef tahtasına konuluyor. Siyasal Alevicilik yapmakla suçlananlar, Alevilerin siyasal öncüleri, kanaat

olarak yol alıyor. Erdoğanist İslam'ın büyük mühendislik projeleriyle büyüyen gençler arasında dış dünya ile bağlantısı zayıf, evrensel değerlerden, hak ve özgürlüklerden bihaber, yer yer kin ve nefret dolu, tekçi ve mezhepçi ideolojiyi benimsemiş kuşaklar ortaya çıktı.

Baskı ve şiddet de devrede

Erdoğan ve Bahçeli'nin tutunabildikleri dallardan bir tanesi sahip oldukları devlet gücüdür. Bir yandan İmralı Adası'nda Abdullah Öcalan ile görüşme yapılması için

başlatılan süreçte adımlar atılırken diğer yandan yargı ve polis eliyle baskılar sürüyor. Sık sık gerçekleştirilen operasyonlarla Kürtler ve sosyalistler tutuklanıyor, kayımlar eliyle DEM Parti'nin yerel yönetimlerde kazandığı belediyeler gasp ediliyor. Rojava'nın işgal girişimi Trump'ın göreve başlamasından önce atılmak istenen bir diğer adım idi. Tel Rifat ve

Konu Suriye'nin fethinden içerideki en yakıcı gündeme kayınca son derece vasat altı bir söylem sahneye çıkıyor, dış politikada kurulan hegemonik söylem yerini komediye bırakıyor.

Menbiç'te SMO adlı çetelerle yer alan iktidar ortakları bu yürüyüşlerini Kobani başta olmak üzere Kuzey Suriye'deki Kürt bölgelerinin işgaliyle sürdürmek istiyordu. Ancak her gücün bir sınırı vardır. Onların güçlerinin sınırı da bu noktada ortaya çıktı. Şimdilik bu planları gerçekleştirecek uygun bir ortam bulamadıkları için bu planı beklemeye aldılar.

Geçmişin tekrarı değil

Şüphesiz bir çıkış çabası var. Suriye'deki gelişmelerin yarattığı bir ivme de var. Ancak Erdoğan ve Bahçeli ikilisinin Suriye'deki gelişmeler sonrası tekrar kazandıkları çıkış imgesi önceki dönemlerden kimi farklılıklar da gösteriyor. Tarih tekrür etmez, aynı olay iki defa yaşanmaz. Her ne kadar faşizmin inşasının sürdürülmesi için uygun kimi fırsatlar yakalanmış olsa da işlerinin eskisinden çok daha zor olduğu da bir gerçek. Asgari ücretin açıklanmasından ardından oluşan tepki son derece gerçek bir tepkidir ve üstelik dönem grevlerin sıra sıra dizildiği ve birbirlerine ilham kaynağı olduğu bir dönemdir. Erdoğan ve Bahçeli'nin Suriye hamasetleri içeride ekonomik gerçeklere çarpıyor. Suriye sahasının yeniden inşası için ellerini ovuşturan burjuvazi ve onların koçbaşı olan iktidar ortakları her ne kadar kurulan emek rejimi ve zor aygıtının ulaştığı baskı kapasitesi itibariyle mutlu olsalar da mevcut yoksulluk tablosunun sürdürülmesi çok zor olacaktır.

İktidarın Aşil topuğu

22.104 TL'lik asgari ücretin yarattığı öfkeyi sosyal medyada, sokakta, atölyede herkes deneyimlemiştir. 25 Aralık günü Erdoğan'ın grup konuşmasında CHP'li belediyelerle ilgili sarf ettiği sözler son derece tesirsizdi. CHP'li belediyelerin SGK borçları ile ilgili olarak Erdoğan "Memurun, işçinin, esnafın, çiftçinin, engellinin, yetimin ve öksüzün hakkını size konserlerde sarap turlarında yedirtmeyiz." şeklinde konuşmuştu. Suriye'de 8 Aralık ile başlayan dönemle birlikte fetihçilik, yayılmacılık ve ümmetçilik soslu söylemler ne kadar etkili idiyse içeride ekonomik açmazın etkisiyle sarf edilen söylemler o kadar etkisizdi. Evet, konu Suriye'nin fethinden içerideki en yakıcı gündeme kayınca son derece vasat altı bir söylem sahneye çıkıyor, dış politikada kurulan hegemonik söylem yerini komediye bırakıyor. Birbirleriyle koordineli olsun ya da olmasın, Erdoğan-Bahçeli ortaklığı ekim ayı itibariyle yeni bir oyun kurmuş, mart seçimlerinden zaferle çıkan CHP'yi de bu oyuna tabi kılarak etkisizleştirmeyi başarmıştır. Ancak iktidar ortaklarının Aşil topuğu olan ekonomik soygun düzeni de bir o kadar ciddi bir zaaf oluşturmaktadır. Dolayısıyla iktidar ortaklarının durumu çetrefillidir. Kaybedilmiş bir şeyimiz yok, kazanmamız gereken çok fazla mevzi vardır. Olaylar giderek daha fazla yorucu oluyor ama daha fazla çalışmaktan başka ne yapabiliriz?

Suriye'de eriyen muhalefet

CHP bugün iki farklı eğilimiyle Suriye'de hem devletin hem de sermayenin çıkarlarına uygun hareket edebileceğini göstermiştir. İktidarın Suriye üzerinden yükselişine karşı çekilecek set iç cephede halkın örgütlenmesi ile mümkündür.

Haluk Koşar

Suriye'de NATO operasyonu ile yaşanan değişim iç politikada da birçok dengiyi altüst etti. 31 Mart Yerel Seçimleri sonrası Cumhurbaşkanlığı'nın yaşadığı oy ve itibar kaybı Suriye ile birlikte tekrardan kazanca döndü. Yoksulluğun yarattığı fırtına ile yelkenlerini dolduran muhalefetin yolculuğu umduğu gibi gitmedi. Gemi karyaya otururdu. Ekim ayında Bahçeli'nin DEM Parti milletvekillerinin elini sıkmasıyla açılan ve herkeste merak uyandıran yeni sahne, Suriye'de yaşanan gelişmelerle ilk sonuçlarını vermişti. Yaşanan sorunlara ve oy kaybına rağmen iç ve dış politikanın dizginlerini büyük bir özgüvenle elinde tutan iktidarın bu güvenin dayanağının Orta Doğu'da gerçekleşen ve ince ince planlanan hamlenin bir sonucu olduğu da kısa sürede ortaya çıktı. Tüm bu sürecin açığa çıkarttığı enerji yeni bir dönemin kapılarını açarken ülke içinde de dengeleri sarstı. Suriye'de ortaya çıkan yeni durum muhalefeti de iktidar çizgisinde selam duruşuna çekiverdi.

Sermayenin gözbebeği

Kreş, kayyum ve SGK borçlarının tahsili meselelerinde aldığı sert tutumlarla iktidar karşısında gardını düşürmeyen İmamoğlu'nun Suriye'de yaşanan durum karşısında gösterdiği çıkış kendisinin boşuna Türkiye burjuvazisinin gözbebeği olmadığını kanıtlamış oldu. Sermayenin krizleri fırsat olarak gören gözleri için İmamoğlu-

lu'nun başka bir yere yerleşmesi de beklenemezdi zaten. HTŞ'nin Şam kapılarına dayandığı esnada iktidara Esad ile görüşmesi için seslenen Özgür Özel'in kendini devre dışı bırakan çıkışına karşın İmamoğlu hemen bir gün sonra gerçek muhataplarına seslendi: Suriye'de devreye girebiliriz, İBB olarak şehirleri imar edebiliriz! Güzel bir iş, yeni ve geniş bir pazar imkanı, daha ne olsun. Görünen o ki İbrahim Kalın ile flört eden Özgür Özel tongaya basmış, Koç ile flört eden İmamoğlu ise sürecin ruhunu yakalamış. Türkiye Belediyeler Birliği heyetinin Şam ve Suriye'nin diğer şehirlerine yapacağı ziyaretler için Dışişleri Bakanlığı ile de temasları kurarak "belediyecilik dayanışması" ile hem yeni iktidarın meşruluğu hem de sermayenin yeni pazarlarının inşası da başlamış olacak. CHP için dönemin ruhunu yakalayamıyor diyenler utansın.

Devletin kıymetlisi

"Suriye'nin toprak bütünlüğünün korunması" son dönemde yapılan

neredeyse tüm resmi açıklamalarda konuya giriş cümlesi olarak kullanıldı. Çinden AKP'ye kadar herkes bu bütünlüğün korunması için seferber olmuş durumda! Burada bahsi geçen bütünlüğün gerçekte herkesin kendi çıkarlarının bütünlüğü olduğu konusunda herkes hemfikir. Saray iktidarı

da çıkarlarının bütünlüğünü korumak adına hem Suriye'deki savaşın kaderini hem de Kuzey Suriye'de yaşanan Kürtlerin konumunu belirlemek üzere komşu ülkede kendi inisiyatifli ile asker bulundurmakta, üsler kurmakta ve kimi yerleşim yerlerini kontrol altında tutmakta. Bu durumun "toprak bütünlüğü"-nün korunması ile nasıl uyumla-

nacağı önemli bir sorunken Ekim ayında başlayan "iç cephenin tahsis edilmesi" kapsamında muhalefetin hizaya çekilmesi sonuç vermiş gözüküyor. Ortada Esad'lı bir çözüm ihtimali(!) kalmaması üzerine konuyu masaya yatıran parti kurulları sorunun çözümüne dair 7 öneriden oluşan bir paket ortaya çıkarttılar. "Toprak bütünlüğü" ile başlayan önerilerin en göze çarpanı ise "Suriye'de konuşlu askeri birliklerimizin bekası ve emniyetinin sağlanması" oldu. Suriye üzerinden dünyadaki dengeler yeniden şekillenir, bölgedeki aktörlerin aralarındaki ilişkiler farklı niteliklerde derin-

leşir, iç politikada akıl tutulmasına neden olacak bir süreç yürütülürken muhalefetin Saray politikalarında eşitlenmesi CHP'nin tarihsel rolüne yabancı olmayanlar için şaşırtıcı olmadı. Fakat artık alışılan bu durumun, halk muhalefeti için bugün yaşamsal önemde karşılıkları bulunuyor.

Ağır sonuçlar

Suriye'de bugün Arap Alevi halkına karşı çok ciddi tehditler ve saldırılar mevcut. Bu saldırıların bir katliama dönüşmesi tehlikesi son derece gerçek. Böylesi bir ihtimal her geçen gün güçlenirken Hatay'da ve yakın illerde yaşayan Arap Alevi halkı ile tüm Alevi toplumu da aynı tehdit ile karşı karşıya. Alevi toplumunun bir umut olarak baktığı CHP'nin Suriye'de mezhepçi ve milliyetçi politikalar ekseninde gösterdiği rızanın pratik sonuçları çok ağır olabilir. Kuzey Suriyeli Kürt halkı her

ne kadar kendi varlığını kendi gücü ile sağlasa da onun için de benzer bir durum söz konusu. Sürecin nasıl seyredeceği henüz daha netleşmiş değil. Fakat fırsatı bulan, Kürtleri de katletmekten kaçınmayacaktır. Geçmiş bunun örnekleriyle dolu. Ve yine sorun sadece sınır ötesi ile alakalı değildir. İç cephe bu yolun meşruluğuna döşenen taşlar ile örülmektedir. CHP bugün iki farklı eğilimiyle Suriye'de hem devletin hem de sermayenin çıkarlarına uygun hareket edebileceğini göstermiştir. İktidarın Suriye üzerinden yükselişine karşı çekilecek set iç cephede halkın örgütlenmesi ile mümkündür. Ki iktidar CHP'nin "Asgari ücret talebimiz otuz, altında yokuz" söylemine karşı 22.104 TL olarak açıklanan rakam ile "yok ol!" diyerek bu ihtimali de ortadan kaldırdı. Yok olmak bu dönemin revaçta olan taktiği olsa gerek ki TÜRK-İŞ'in Asgari Ücret Belirleme Komisyonu'na katılmayarak ortadan yok olması Özgür Özel tarafından övgüyle karşılandı. Suriye'de eriyen muhalefet içte de yok oldu. Derinleşen yoksulluk ve biriken öfke 31 Mart seçimlerinde Saray iktidarını sarsmış fakat ardından gelişen süreç, CHP'yi anketlerde yükseltirken iktidara taşıma iradesini oluşturamadı. Muhalefetin devletçi karakteri, iktidarın en büyük dayanağı olurken Suriye'de gelişen süreç 31 Mart'ın etkisini de sıfırladı. Bugün ne halkın öfkesi sönmüş ne yoksulluk bitmiştir. Ülkede ve bölgede yaşayan herkesin kaderi, gelececek demokratik bir yönelime bağlıdır. Toplumsal hareketin yönünü demokratik cumhuriyete doğru çevirerek bu hareketi sermaye ve onun çıkarlarına hizmet eden kurumlardan kopartmak yaşam-saldır.

POLİTİKA

Ali Cengiz oyunları

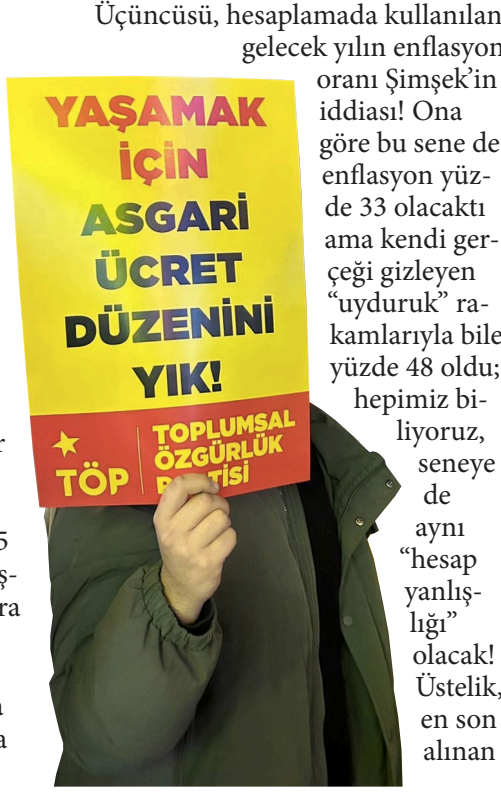
Sanki öyle oluyor ki, bir takım kravatlı beyler çok önemli toplantılar yapıyor ve ekonominin durumuyla ilgili önemli kararlar alıyorlar. Aldıkları kararların, mesela döviz kurunun ne olacağı ya da enflasyonun hedefi veya faiz oranlarının düşürülmesi, istisnasız hepsi halka yönelmiş sermaye silahlarının aynı anda ateş etmesidir.

Oğuzhan Kayserilioglu

(...) 1. sayfadan devam

İkincisi, derin yalan! Esas “dolap” döviz kurunda çevriliyor. Piyasaya göre en azından 50 lira olması gereken dolar, Saray ve Londra’dan emir alan Şimşek’in kontrolünde olan devlet kurumlarıyla baskılandığı için olduğundan daha ucuz, 35 lira! Peki, neden? Çünkü borçların ödenebilmesi için acil döviz ihtiyacı var, o da “Carry Trade” Ali Cengiz oyunuyla ülkeye getirilmek isteniyor. Döviz sabit olarak ucuz tutuluyor faiz de yüksek; emperyalist merkezlerdeki sermaye güçleri paralarını liraya çevirip faize yatırıyor ve zamanı gelince faizini de alıp ucuz dövizden tekrar çevirerek “havadan” zenginleşiyorlar.

Evet, emeğin yarattığı ülkenin zenginlikleri “Carry Trade” denilen Ali Cengiz oyunu emperyalist finans kapitale aktarılıyor, sadece günü kurtarabilmek için! “Döviz kurundan bize ne?” diyeceklerle en basit haliyle diyelim ki, devlet kendisi de bir mal olan paranın fiyatını kontrol edip belirlir ve diğer malları kendi haline bırakıp malum serbest piyasa kurallarını işletirse, pazardaki fiyatlar dövizin “uyduruk” değil, gerçek fiyatına göre oluşur. İşte, asgari ücret, “uyduruk” 35 lira üstünden hesaplanırken, işçiler ihtiyaçlarını doların 50 lira olarak hesaplandığı pazardan karşılıyorlar. İşte, asgari ücreti ayakları üstüne oturtup 50 lira üzerinden hesaplırsak, aslında 631 de değil, 422 dolar!

kararla faizler (Carry Traderları üzmeyecek kadar) 250 puan düşürülerek, enflasyonun hesaplanandan çok daha fazla olması göze alındı. Gerçi “ben aslında ekonomistim” diyen Reis Bey o malum “faiz sebeb, enflasyon sonuçtur” muazzam keşfini yeniden gözümüze soksa da o ilişki gerçeklerin dünyasında onun sandığının tam tersi yönde çalışıyor ve faizlerin düşmesi enflasyonun artmasıyla sonuçlanıyor. Düşük faizle çekilen kredilerle tüketim yapılarak talep yükseliyor ve fiyatlar artıyor! Hatta şimdiden söyleyelim, faizlerin düşürülmesi sonrasında enflasyonun yükselişi “asgari” ücreti o kadar düşük hale sokacak ki, 2025’in 6. ayı dolmadan Reis Bey bile “asgari ücrete zam yapmak” zorunda kalacak! O arada hemen belirtelim, yaşayan herkes zaten bilir, enflasyonun yükselmesi fakirden zengine para aktaran başka bir Ali Cengiz oyunudur! Dördüncüsü, yeni ücreti işçinin cebine henüz girmeden mallara zam yapılmaya başlandı bile! Nihayet, son olarak vurgulayalım ki, “Asgari Ücret” ismi de yalan!

Ortada “asgari” değil “ortalama” hatta “genel” ücret var! Çalışanların yüzde 70’inin aldığı ücretin adına başka bir Ali Cengiz oyunu “asgari ücret” diyerek sanki aslında ücretler çok daha yüksekmış havası veriliyor! İşte, ister “İndira Gandhi” isterse “Ali Cengiz” deyin, ortada işçi düşmanı alçak bir oyun var! İşçiye karşı açılmış bir savaşın içindeyiz! Ve savaşta kullanılan silahların yıkım gücü gittikçe artıyor. Sanki öyle oluyor ki, bir takım kravatlı beyler çok önemli toplantılar yapıyor ve ekonominin durumuyla ilgili önemli kararlar alıyorlar. Aldıkları kararların, mesela döviz kurunun ne olacağı ya da enflasyonun hedefi veya faiz oranlarının düşürülmesi, istisnasız hepsi halka yönelmiş sermaye silahlarının aynı anda ateş etmesidir. Hepsinin amacı halkı yoksullaştırmak ve sermayeyi daha da güçlendirmektir; bakmayın o ciddi suratlarına ve fiyakalı duruşlarına, yaptıkları iş yoksuldan nasıl daha fazla alıp da zenginin cebine nasıl daha fazla koyabiliriz hesabıdır.

Kürt sorunu nereye gidiyor?

Dış politikada istikrarsızlık ve çatışmacı bir yol izleyen AKP-MHP hükümetinin, iç politikada “iç barış” çözüm süreci demesi inandırıcı gelmiyor. İktidarın Kürt sorununa dair çözüm perspektifiyle hareket etmediğini saptayabiliriz.

Ferhat Toros

(...) 1. sayfadan devam

Gelişmelere bağlı olarak Öcalan ile ilk görüşmeyi 23 Ekim tarihinde yeğeni ve DEM Parti Şanlıurfa Milletvekili Ömer Öcalan yapmıştı. Ömer Öcalan’ın aktardığına göre Abdullah Öcalan bu görüşmede kamuoyuna “Tecrit devam ediyor. Koşullar oluşursa bu süreci çatışma ve şiddet zemininden hukukî ve siyasî zemine çekecek teorik ve pratik güce sahibim” mesajını iletmışti. Öcalan’la ikinci görüşme Pervin Buldan ve Sırrı Süreyya Önder’den oluşan DEM parti heyeti tarafından 28 Aralık 2024’te gerçekleştirildi. Görüşme sonrası yapılan açıklamada Öcalan “Sayın Bahçeli’nin ve Sayın Erdoğan’ın güç verdiği yeni paradigmaya, ben de pozitif anlamda gerekli katkıyı sunacak ehil ve kararlılığa sahibim.” diyor ve sözlerinin devamında çözüm için TBMM’yi özellikle işaret ediyor. Ayrıca sürece muhalefetin de dahil olması gerektiğini söylüyor. Özetle, Öcalan Kürt sorununun çözümü konusunda kararlılığa sahip oluşunu coğrafyaya artık “barışın” hâkim kılınması gerektiğini belirtiyor ve AKP-MHP iktidarından atılacak sonraki adımları bekliyor. Şimdi devam edenin içinde başka bir duruma geçildiği ortada. Bundan sonrasını yeni adımlara bağlı olarak göreceğiz.

Peki ya Suriye Kürtleri?

Bilindiği üzere emperyalist ve alt emperyalist güçlerce dizayn edilen Suriye, 8 Aralık sonrası yeni bir döneme girdi. Beşar

Esad iktidarının devrilmesinden sonra büyük çaplı olası bir iç kargaşa ve istikrarsızlık dönemi kendisini yapılandıırıyor. Bölgedeki her bir gücün kendi çıkarları doğrultusunda mücadele ettiği bu yeni dönemde çoklu gerilimler, güç savaşları kurulmaya çalışılan HTŞ düzeni/düzensizliği için çatışmalı günler yaşanıyor. Arap Alevileri sokağa çıkıp isyan ediyor. Dürziler, Şiiler, Hristiyanlar tetikte ayaklanma potansiyeli barındırıyor. Silahları bırakmasını, merkezî devlete katılması çağrısı HTŞ örgüt bileşenlerince henüz kabul görmüş değil. Kürtler ise hakları anayasal güvenceye alınmadan, kendilerine bir statü verilmeden silahları bırakmayacaklarını söylüyorlar ve alanda Coloni yönetimine karşı büyük çatışma muhalefet etme gücü olarak varlıklarını koruyorlar.

Türkiye Kürtlere statüko-suzluk dayatıyor

Kürtler, Suriye’deki siyasî denklemin ayrılmaz bir parçası iken Erdoğan, bu gerçekliği görmezden gelerek Suriye’nin “toprak bütünlüğü” kandırmacısıyla Suriye’deki siyasî toplumsal gerçekliği farklı halk dinamiklerinin varlığını yok sayıyor. Yüzyıllardır “Türkiye’nin bölünmez bütünlüğü” politikasıyla ülkedeki Kürt sorunu de bu edilmişti; şimdi de bu aynı “Devlet aklı” Suriye’de HTŞ öncülüğünde deneniyor. Oysa bölgesel dinamikler bambaşka seyrediyor. Kürt bölgesi Rojava Suriye’nin üçte birini kapsıyor. Yıkılarak diktatörlüğüne son verilen Esad döneminden farklı olarak; demokratik eşitlikçi

ve laik bir Suriye kurulmadıkça, ülke topraklarında yer alan din ve milliyete dayalı etnik toplulukların eşit özgür bir hukukla, devlet, hükümet ve toplumsallıkla yaşamaları garanti dinecek gibi gözüküyor. Dış politikada istikrarsızlık ve çatışmacı bir yol izleyen AKP-MHP hükümetinin, iç politikada “iç barış” çözüm süreci demesi inandırıcı gelmiyor. İktidarın Kürt sorununa dair çözüm perspektifiyle hareket etmediğini saptayabiliriz.

Savaş ve yoksulluk halkların kaderi değil

Türkiye Orta Doğu’da savaş menziline girerek alt emperyalist yayılmacı perspektifle hareket ediyor. Türkiye de halkları yoksulluğa mahkûm ettiği gibi, olası bir savaşın cenderesine de sürüklüyor. Suriye’de çıkarları çatışan Türkiye’nin İsrail’le artarak ilerleyebilecek, sıcak savaşa girme olasılığı giderek güç kazanıyor. Peki ortada bir “Çözüm” olabilir mi? “Devlet aklı” var mıdır? Suriye’de yaşanan gelişmelere bakıldığında bu çok zor görünüyor. Bahçeli’nin başlattığı yeni paradigma, “iç cepheyi güçlendirme” yeni bir dış cephe savaşı için bir fetih “açılımı” mı yoksa? sorusu daima zihinlerde saklı kalıyor. Kürt sorunu barışçıl yollarla çözülmedikçe, Orta Doğu’da yayılmacı yeni Osmanlıcı perspektiften vazgeçilmedikçe çözümsüzlük, yoksulluk ve savaşlar hep yanı başımızda seyredecektir.

Suriye’de Arap Alevilere yönelik insanlık suçu işleniyor!

Arap Alevi halkı inançlarına göre kutsal olan yerlere yönelik provokasyonların yanı sıra tehditler, aşağılamalar, infazlar ve katliamlar yok edilmeye çalışılıyor. Arap Alevi halkı yüzyıllardır Nusayri dağlarında yaşamış, Emevi ve Abbasilerin baskılarına, Haçlı ve Osmanlı ordularının katliamlarına direnmiş, direnerek bugünlere gelmiştir. Tam da bu sebeple Arap Alevi halkının tarihi baskı ve katliamların yanı sıra daha fazlasıyla isyan ve direnişlerin tarihidir. Yüzyıllar geçse de Arap Alevi halkının karşı karşıya kaldığı mezhepçi nefret baki kalmıştır. Arap Alevi halkının koruduğu kimliği eşitlikçi komünal değerlerle yüklüdür, baskıların önemli sebebi tam da bu değerlerdir. Şimdi yaşananlar rastlantı ya da sadece güncelliğin ürettiği gerilimlerin ürünü değil, aynı zamanda böyle bir tarihsel derinliğin içinden çıkıp geliyor. Emperyalist ve alt emperyalist güçlerin Irak ve Libya’dan sonra Suriye’ye dayatıp yıllardır sürdürdükleri iç kargaşa 8 Aralık sonrası yeni bir döneme girmiştir. Beşar Esad iktidarının devrilmesinin ardından muhtemelen yıllarca sürecektir yeni ve özgün bir iç kargaşa ve istikrarsızlık dönemi kendisini yapılandırıyor. Sahadaki her bir gücün kendi çıkarları çerçevesinde hareket ettiği bu yeni dönemde çoklu gerilimler en yüksek

düzeyde yaşanıyor. Antik tarihten günümüze dünyanın belki de en zengin etnik ve inanç kimliklerine sahip olan Suriye coğrafyası şiddet kullanılarak “tekçi” bir yapıya sıkıştırılmak isteniyor. Kürtler, Ermeniler, Türkmenler, Dürziler, Aleviler, Hristiyanlar ve Sünnilerin ortak yaşadığı coğrafyada mezhepsel ve etnik nefret körükleniyor, siyasal alanda laiklik ve toplumsal alanda seküler yaşam tasfiye edilmek isteniyor. Müslümanlığı kendi amaçlarına ulaşabilmek için alet olarak kullanan katliamcı çetelerin Suriye halklarına biçtikleri giysi Suriye’nin toplumsal tarihsel yapısına uymuyor, halklar demokratik hak ve özgürlükleri için sokağa çıkıp, mücadele etmeye başladı. Arap Alevi halkı da Suriye halkları içerisinde bu mücadeleye katılan bir inanç topluluğu olarak aktif mücadele yürütüyor. Yüzlerce yıldır baskı ve katliamlara karşı direnerek bugünlere gelen Arap Alevi halkı günümüzde de cihatçı çetelerin katliamları, baskıları ve aşağılamalarıyla zorlanıyor. Körfez ülkelerinin, Türkiye’nin, İsrail’in ve Batı denilen emperyalist ülkelerin her birinin sorumlu olduğu bu katliam konseptinde Arap Alevi halkına direnmekten başka bir seçenek kalmadı. Direnen Arap Alevi halkının yanındayız, mücadelelerine ses ol-

maya devam edeceğiz. Öte yandan Arap Alevi halkına yönelik mezhepçi nefret ve katliam tehditleri Suriye ile sınırlı değildir. Ülkemiz sınırları içerisinde yaşayan Hatay, Adana ve Mersin Arap Alevilerinin yanı sıra ülkedeki tüm Alevi toplulukları nefret ve katliam tehdidiyle yüz yüzedir. Son bir ayda olan bitenler şursuz birkaç sosyal medya trolünün işi değildir, mezhepçi devletin faillığında gerçekleşmektedir. Tıpkı bundan 46 yıl önce Maraş’ta yaşanan katliamlarda olduğu gibi mezhepçi devlet politikaları devrededir. Bu mezhepçi politikalara karşı demokratik halkçı mücadelesini yürüten tüm Alevilerin mücadelesini sahipleniyor, mezhepçi politikalarda ısrar edenleri uyarıyoruz. Halklara karşı suç işlemekten vazgeçin. Suriye’de yaşayan bütün toplumsal güçlere emperyalistlerin kendilerine dayattığı gerici iç savaş, kimliğini inkar ve köleleşmeye karşı öz savunmalarını kurma ve güçlerini ortaklaştırarak en temel hakları olan özgür bir yaşam için mücadele etme çağrısında bulunuyoruz. Suriye’nin geleceğini emperyalistler, alt emperyalist yerel devletler ve katliamcı çeteler değil Suriye halkları belirlemelidir. **Yaşasın halkçı demokratik Suriye!**

EKONOMİ

2025 emeğin yılı olabilir

2025'te emekçi sınıfların neredeyse yaşam mücadelesi verecekleri bir ekonomik zorla karşı karşıya kalacaklarını öngörmek için asgari ücrete bakmak bile yeterlidir. Asgari ücretin 22 bin 104 TL olarak açıklanması bizlere 2025'te nasıl bir saldırı dalgasının gelmekte olduğunu gösteriyor.

Serkan Nar

Marx Kapital'in 2. cildinde tekil sermayenin davranışının nasıl olacağına dair önemli bir tespitte bulunur: "Üretim süreci yalnızca kaçınılmayan bir ara halka, para kazanmak isteniyorsa katlanılması gereken bir dert olarak görünür. (Bu yüzden, kapitalist üretim tarzının geçerli olduğu ulusların hepsi, dönemsel olarak, para kazanmayı araya üretim sürecini sokmadan gerçekleştirmeye hırslarına kapırlar kendilerini.)" Tam da Türkiye sermaye sınıfının içinde bulunmuş olduğu durumu özetler mahiyette bir tespit. OVP'nin sıklaştırılmış para politikası ve ücret baskılanmasına dayanan sermayeyi kurtarma stratejisi olduğunu defalarca ifade etmiştik. 2025 bütçesiyle birlikte düşünüldüğünde bu uygulanan program, sadece krizin bedelini emekçi sınıflara ödetmekle kalmıyor, aynı zamanda sermayeyi önceleyen ve önemli

oranda servet transferi sağlayan içeriğiyle karşımızda duruyor. 2025 bütçesinin içerisinde personel giderlerini çıkardığımız zaman geriye kalanın tamamını sadece sermayeye sunan ve hiçbir engel ile karşılaşmadan cömert biçimde serveti buraya aktaran bir iktidar gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Emeğe saldırı artacak

Sermaye adına ekonomik istikrarın henüz sağlanmadığını, OVP ile hedeflenen hiçbir şeyin gerçekleşmediğini ve 2025 OVP hedeflerinin programın en kırılgan yanını oluşturduğunu düşündüğümüzde ekonomik daralmanın artık kaçınılmaz olarak gerçekleşeceği aşikâr. Salt 2024'ün ikinci çeyreğinden itibaren sanayi verilerine bakıldığında bu durum çok net anlaşıyor. Özellikle de sermaye çıkışlarını, tekstil gibi istihdam hacmi geniş olan sektörlerin emeğin daha ucuz olduğu bölgeleri tercih ettiklerini düşündüğümüzde durum daha da

netlik kazanıyor. Bloomberg haberine de yansıyan, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ağustos ayına ilişkin sanayi üretim endeksi verilerini açıkladı. Sanayi üretimi Ağustos 2024'te aylık yüzde 1,6, yıllık yüzde 5,3 düştü. Sanayinin alt sektörleri incelendiğinde, yine 2024 yılı ağustos ayında madencilik ve taş ocaklığı sektörü endeksi bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 5,4 azaldı, imalat sanayi sektörü endeksi yüzde 5,4 azaldı. Sanayideki daralma aynı zamanda sanayiye bağlı imalat sektörlerini önemli oranda etkiledi. Türkiye sermayesinin ağırlıklı olarak Küçük ve Orta Büyüklükteki

İşletmelere (KOBİ) bağlı olduğunu ve bu işletmelerin organize sanayi bölgelerinin temel taşıyıcıları haline geldiğini biliyoruz. Sanayide yaşanan daralma direk olarak KOBİ'leri etkileyecektir. Dolayısıyla Ü. Akçay'ın belirttiği gibi 2020-23 arasındaki kârlı dönemde elde ettikleri avantajları kullanarak deyim yerindeyse 'cepten yiyen' küçük ve orta ölçekli işletmelerin

Şimşek programının ana kolunu, sermayenin emek üzerindeki denetimi ve bu denetimin aracı olan ücret düzeni oluşturuyor. Şimşek programı enflasyon bahanesiyle ücretleri baskılıyor, alım gücünü sermayeden yana kullanıyor. Göz göre göre, açık açık tüm yükü bir bütün olarak emekçi sınıfların üzerine yığıyor. OVP'nin temel stratejisi uzun yıllar boyunca emeği ucuzlatmak ve Türkiye kapitalizminin uluslararası

bir kısmı 2025 yılının sonunu göremeyecektir. Merkez bankasının yılın son ayında faizleri 250 baz puan indirmesindeki zorunluluk, KOBİ'lerin finansmana olan ihtiyaçları üzerinden gerçekleşse de ancak henüz istenilen düzeyde olmadığı çok açık. Türkiye'de istihdam edilenlerin çoğu ağırlıklı ve hacimsel olarak küçük ve orta işletmelerde yer almaktadır. TOBB verilerine göre çalışan nüfusun yüzde 74'ü burada istihdam edilmektedir. Burada yaşanacak daralma doğrudan, işçi sınıfının durumunu tayin edecektir. Kaldı ki OVP'nin 2025 ayağında istihdamda daralmanın kaçınılmaz olacağı yani işsizliğin artacağı raporda da yer alıyor. Dolayısıyla burada oluşacak sermaye açığını, ücretleri baskılayacak ve üretim dışında oluşacak

Asgari ücret

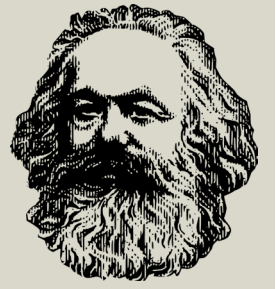
tedarik zincirindeki ihtiyacı çerçevesinde emeği ucuza pazarlamak. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan, doğrudan 7 milyon çalışana, dolaylı olarak toplumun tamamını ilgilendiren yeni asgari ücreti 22 bin 104 lira olarak açıkladı. Yeni asgari ücretin "hayırlı olmasını" dileyen Işıkhan, asgari ücretli çalışanlara sefaleti müdeleyen bir şekilde insan aklıyla dalga geçercesine açıkladı. Türk-İş mütemadiyen

pespaye bir şekilde komisyon görüşmelerinde koçbaşı olarak kullanıldı. Sarı sendika konfederasyonu Türk-İş'in kararın açıklanacağı toplantıya çağırılması ihtiyacı bile duyulmamış. Böylece Türk-İş, Türkiye işçi sınıfının taşıdığı en büyük kambur olarak tarihe geçti. Asgari ücretin belirlenmesi sürecinde TÜİK'in açıkladığı resmi enflasyon oranı bile dikkate alınmadı. Asgari ücret artışı; enflasyonun üzerindeki fiyat artışları,

yüzde 44 olarak açıklanan yeniden değerlendirme oranı ve reel enflasyon farkları göz ardı edilerek yapıldı. Kısacası yerli ve yabancı sermayenin talebi doğrultusunda gerçekleşen artışta iktidarın kendi verilerini bile ciddiye alma ihtiyacı duyulmamış. 2025 için kötü senaryolar çizilse de aynı zamanda karşı hegemonya için de önemli fırsat ve imkânlar yaratacaktır. Hiç şüphesiz 2025 bu fırsatların yoğunlaştığı bir yıl olacak.

Tarihsel özne

Marx'ın yönteminde, emek süreci, kapitalizmin tahlilinin ve sınıf mücadelesinin ilk noktası olarak belirtilir. Tarihsel olarak, sermayenin toplumsallaşması, toplumsal üretimin bu denli parçalanması ve iş bölümünün ayrıntılandırılması ile birlikte kapitalizmin olumsuzlanmasının koşullarının açığa çıktığı tarihsel bir süreç içerisindeyiz. Tam da bu anlamda tarihsel öznenin kaçınılmaz rolü tarihin yaratmış olduğu bu olasılık içerisinde salınım halinde kendini var ediyor. Tarih bu yıkıcı iradeyi, bu olasılığı gerçekleştirmek için daha fazla şey istiyor. Tam da bu noktada siyasallaşmış irade ve iradelerin rolleri ve misyonları, tarihin gerçekleştirilmesindeki manivela rolü için göreve çağırılıyor. Tarih sosyalistlere sınıfa daha fazla sarılmak ve buradan yolu açmak görevini yüklemiş durumda. Burada ikircikliliğe yer yoktur. Unutmamak adına bu süreçte çatışmalar şiddetlenir, kapitalist üretime özgü tüm çelişkiler ortaya çıkar, görünür hale gelir. Ancak krizler, aynı zamanda, sermaye birikiminin mevcut çelişkilerinin çözüm koşullarını da yaratır. Dolayısıyla sınıfa gidiş teknik bir iş değil tarihseldir.

kaynakları vergi gibi araçlarla sermayeye sunacak yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. 2025'te emekçi sınıfların neredeyse yaşam mücadelesi verecekleri bir ekonomik zorla karşı karşıya kalacaklarını

öngörmek için asgari ücrete bakmak bile yeterlidir. Asgari ücretin 22 bin 104 TL olarak açıklanması bizlere 2025'te nasıl bir saldırı dalgasının gelmekte olduğunu gösteriyor.

Emekçiye açlık – Koç'a milyon dolarlık vurgun

Devletin bu ihaleyle olan yakından alâkası, aslında devletin derdinin ne olduğu, kimlerin çıkarları ile alâkadar olduğunu da gösteriyor. Bir yanda 22.104 TL asgari ücret, diğer yanda ise 68.000 emekçinin yıllık maaşına denk bir ihale rantı söz konusu.

Deniz Tuzcu

Son günlerin en yakıcı gündemi asgari ücretin 22.104 TL olarak açıklanması oldu. Böylece asgari ücret sadece yüzde 30 zamlanarak, yüzde 48 olarak açıklanan TÜİK enflasyonunun bile ciddi anlamda altında kaldı. Böylece iktidar bizlere açıkça, geçen yıldan da yoksul olacaksınız dedi. Üstelik yeni açıklanan asgari ücret, açlık sınırının sadece 542 TL üzerinde ve yeni zamlarla beraber açlık sınırının altına düşmesi de kaçınılmaz gözüküyor. Yani 2025 yılında da devletin emekçiye layık gördüğü açlıkla cebelleşmek. Asgari ücretin açıklanmasının ardından bir grup bazı muhalif bazı iktidar yanlısı ekonomistin meşrulaştırma çabaları da başladı. Ekonominin gerekleri adına bunun yapılması gerekliymiş, Türkiye bir acı reçeteye mecburmuş gibi safsatalar ortaya atıldı. Bunların ne kadar büyük safsatalar olduğu, bunu savunan-

ların kendilerinin ise herhangi bir acı reçeteye maruz kalmadıkları ortada. Ama tüm bu safsatalar çok önemli bir şeye hizmet ediyor. Devletin niteliğini ve hizmet ettiği sınıfların hangileri olduğu sorularını bulanıklaştırmak.

505 milyon dolarlık liman ihalesi

Asgari ücretin açıklandığı sırada eş zamanlı olarak yeni bir özelleştirme ihalesi de sonuçlanmış oldu. 2011'e kadar Koç Grubu tarafından işletilen Kalamış Yat Limanı'nın geleceği uzunca bir süredir belirsizliğini koruyordu. 2021 yılında yine Koç Grubu'nun kazandığı ihaleye Erdoğan onay vermemişti. İddialara göre bunun sebebi Koç-AKP gerginliği idi. 2024 yılında yapılan ihalede ise, Saray'a yakınlığı ile bilinen Vahit Karaarslan 505 milyon dolarlık teklifiyle, Koç Grubu'nun 504 milyon dolarlık teklifini geçti. Ancak geçtiğimiz günlerde Vahit Karaarslan ihaleden çekildiğini açıkladı ve ikinci en yüksek

teklifin sahibi Koç Grubu ihalenin onaylanması adına imzaya çağırıldı. Üstelik tam da Ali Koç'un MHP ziyaretinin ardından gerçekleşti. Bazı iddialar Karaarslan'ın ödeme için kaynak bulmak konusunda sorun yaşadığı şeklinde olsa da Karaarslan bizzat bunları yalanladı. Çekilmesinin ekonomik bir gerekçesi olmadığı, asıl sebebi ise açıklamasının mümkün olmadığını ifade etti. Asıl sebebi bilmemiz pek

mümkün olmasa da daha önceden Erdoğan'ın vetosuyla ihaleyi alamayan Koç Grubu'nun zaten uzun zamandır ilişkili oldukları MHP'yi devreye sokarak ihaleyi almış olması olası gözüküyor.

Kimin devleti, kimin iktidarı?

Peki tüm bunların asgari ücret ile alâkası nedir? Görünen o ki, iktidar yat limanından vurgun yapılmasını sağlamak adına bir özelleştirme ihalesi açmak ile yetinmiyor. Önce bu ihale içeriğine bölgenin inşaatı açılarak ek bir devasa vurgun imkânı ekliyor. Üstelik bu vurgun geniş bir kamusal park alanının Galataport benzeri bir dönüşümle, halka kapatılması anlamına da geliyor. Bununla da yetinmeyen devlet, bir de tüm bu rantı hangi sermayedar yiyecek diye seferber oluyor; muhtemelen buradan pay dahi alıyor. Devletin bu ihaleyle olan yakından alâkası ise, aslında devletin derdinin ne olduğu, kimlerin

çıkarları ile alâkadar olduğunu açıkça gösteriyor. Bir tarafta 22.104 liralık asgari ücret, diğer tarafta ise tam 68.000 emekçinin yıllık maaşına denk gelen bir ihale rantı söz konusu. Devlet ise asgari ücreti alelacele bir komisyonla olabilecek en düşük seviyelerde belirleyip, hemen bu devasa rantı kim yiyecek, bu rantı nasıl sermayedarlarımıza pay ederiz sorunu için seferber oluyor. Sonuç olarak bu iki olayı bir araya getirince açıkça görülebiliyor ki, Türkiye devleti ve AKP-MHP iktidarı Türkiye'deki kitlesel yoksulluğun ana sorumlularıdır. Bunu yaparken de ekonominin gereklerini değil, kendi sınıfsal pozisyonlarının gereklerini yerine getiriyorlardır. Devleti hata yapmış, belli taleplere boyun eğmek durumunda kalmış; ya da tarafsız bir noktadan doğru olanı yapmış olarak değerlendirmek devasa bir hata olacaktır. Aksine devlet bile isteye emekçiye yoksullaştırıp ve bu vesileyle de zenginini zenginleştirmeye uğraşan bir araçtır.

DÜNYA

Kahramanlarımız Roosevelt ve ekibi gibi, yalnız bu sefer darbeci ve ajan değil bildiğimiz dümdüz cihatçı ve selefiler. Ama biraz da ajan gibi, takım elbise ve yeşil kravatlarıyla karşımızdalar. Onlar Amerikan ve İngilizler! O halde lakaplarını biz koyalım. “Kovboyler”.

Özcan Avcı

(...) 1. sayfadın devam

İran’a doğrudan askeri olarak müdahale edememelerinin sebebi elbette Sovyetler Birliği’ydi. İran’ın bağımsızlaşması petrolün yönetiminin elden kayması olmakla birlikte Soğuk Savaş sırasında İran’ın kullanılamayacağı anlamına geldiği için Musaddık yönetimi devrilmeliydi. İran’a da “özgürlük ve demokrasi” o dönem, darbe yoluyla, CIA ajanları kahramanlarımız “kovboyler” aracılığıyla gelmişti(!) Musaddık yönetimi devrilmiş, Şah, Roosevelt’e övgülerini eksik etmemişti. Şah, Roosevelt’ten bahsederken, tahtımı Allah’a, halkıma ve size borçluyum der. Roosevelt ise o günleri yazarken Şah’ın bu cümlesini, Şah benden bahsederken aslında temsilcisi olduğum “ABD ve İngiltere’den bahsediyordu” diye yorumlar.

8 Aralık momentı ve Suriye

27 Kasım Lübnan’daki ateşkesin ardından hemen birkaç gün sonra 29 Kasım günü Colani liderliğindeki HTŞ’nin Halep’e saldırıları ile birlikte bölgedeki savaşın Suriye’ye kaydığını gördük. Hizbullah’ın

Lübnan’ın güneyindeki mecburi konumlanması, Rusya’nın Ukrayna Savaşı’ndaki aldığı pozisyon, İran’ın yaşadığı güç kaybı olsa gerek 8 Aralık’ta Şam düşmüş, böylece altmış senelik Baas rejiminin sonu gelmiş oldu. Söylenecek en net şey herhalde Rusya’nın yenilgisidir. Esad yönetiminin elbette demokrasi saçtığı söylenemez. Sözümüz ona Esad diktatörlüğünün devrilmesi Suriye’ye barışı ve demokrasiyi getirecek midir? Bir dönem Musul’un IŞİD komutanı, dünün el-Nusra’lısı, bugünün takım elbiseli HTŞ-SMO’lusı; cihadist, sefî Colani ve örgütünün elinden gelecek ABD işi “demokrasi”! Kahramanlarımız Roosevelt ve ekibi gibi, yalnız bu sefer darbeci ve ajan değil bildiğimiz dümdüz cihatçı ve selefiler. Ama biraz da ajan gibi, takım elbise ve yeşil kravatlarıyla karşımızdalar. Onlar Amerikan ve İngilizler! O halde lakaplarını biz koyalım. “Kovboyler”. Takım elbiseli ve yeşil kravatlı “kovboyler”.

Mısır, Türkiye ve Katar

Geçtiğimiz dönem Doğu Akdeniz’deki enerji yatakları meselesi de Türkiye ve Mısır normalleşmesini

zorluyordu. Bu normalleşmeye iten bir diğer önemli zorlama İran’ın Filistin direnişindeki aldığı pozisyonu dengelemek üzere Mısır ve Türkiye’nin Orta Doğu’daki varlığını dengeleyici unsurlar olarak önlerrinin açılmasıydı. Savaşın seyrinin Suriye’ye kayması yeni bir fırsat olarak sunulmuş oldu. Bir yanıyla bu süreç 2009’da açılan ve henüz kapanmamış bir defterin de devamıdır. Katar’daki doğalgaz boru hattının önce Suriye’den sonra Türkiye’den geçerek Avrupa’ya ulaşacağı bir fırsatın önu açılmıştır. Suriye’deki yeni durum her haliyle arkasında iktisadi bir denklemle birlikte işliyor. Diğer yandan Müslüman Kardeşler’in Suriye’deki cihadist güçlerden moral kazanacağı bir gerçekliğin ortada olması Mısır açısından oldukça tehlikelidir.

Süreç Siyonistlere yarıyor

Siyonistlerin Golan Tepeleri’ndeki varlıkları bir yana 8 Aralık itibariyle bu varlığın yanında Şam’a 15-20 km yaklaşacak kadar işgallerinin genişlediği görülüyor. Kuneytire kırsalları işgal edilmiş olmakla birlikte SMO’da bu durumla ilgili herhangi bir müdahale görünmüyor.

8 Aralık’tan bugüne siyonistler Suriye’nin bütün askeri varlıklarını yok ettiler. Bununla kalmayıp tapu dairelerinden tutalım birçok devlet kurumlarını da yok ettiler. SMO’nun eski Suriye Arap Ordusu’nun mühimmatlarına erişememeleri için de büyük bir efor sarf ettiler. Colani’ye kalırsa öylesi bir Siyonist devleti tehdidi Suriye açısından söz konusu değil. Onlar için asıl tehdit İran ve Hizbullahmış. Gelinen aşamada bu tehditler ortadan kaldırıldığına göre ortada problem yokmuş. Elbette bu yorumu Colani’nin, karşısına yeni bir cephe açılmaması yönündeki temkinli davranışı olarak okuyabiliriz. Fakat Şam’ın düşmesi öyle ya da böyle Siyonistlere yaramaktadır.

Kürtler tasfiye edilmek isteniyor

8 Aralık’tan sonra, Fırat’ın batısı ile sınırlı kalacağı konuşulan bir dizi müdahaleler, bugünün gelinen aşamada kapsamını epeyce genişletti. Tel Rıfat ve Şehpağan yüz seksen bin sivilin tehciri ile başlayan sürecin ardı arkası kesilmedi. Menbiç, Deyrizor, Rakka, Tabka ve Kobani ateş altına alındı.

13-16 Aralık Kürtler ve diğer güçler arasında bir ateşkes devrede idi, 18 Aralık’a kadar da uzatılmıştı. Bugün gelinen noktada çatışma hali devam etmektedir. Bu çatışmalar Türkiye’nin Kobani müdahalesi dahil olmakla birlikte, SMO’nun Menbiç ve Deyrizor’da müdahalelerine bakılınca çatışma halinin Fırat’ın doğusuna da genişlediği görülüyor. Diğer yandan Türkiye’nin iç cephesinde yaşanan gelişmeler bir yönüyle Suriye’deki Kürtler ve Türkiye ilişkileri ile de ilgilidir. Fidan’ın konuşmalarına da bakılırsa Türkiye, Kürtleri orada parçalayarak zayıflatma peşindedir. Rojava yönetimi bir diğer taraftan SMO’nun bölgedeki Sünni Kürtlere çağrılılarıyla zorlanmaktadır. Bütün bu tablo önümüzdeki süreçte oranın bir hayli hareketli

olacağına işaret ediyor.

Azınlıklar tehlikededir

Şam’ın düşmesinin ardından ara ara azınlıklara yapılan saldırılar 25 Aralık günü itibariyle epey hız kazandı. Önce Hıristiyanların ve seküler Sünni Müslümanların ardından Arap Alevilerin, yapılan katliamlara yönelik gerçekleştir-dikleri kitlesel protestoları üzerlerine ateş açılarak cevaplandı. Hemen ardından sokağa çıkma yasakları devreye sokuldu ve yaşı-dıkları bölgelerde bir dizi katliamlar ile bu süreç devam etti. Suriye tarih boyunca birçok halka ve inanca ev sahipliği yaptı. Hâlâ durum böyle. Örneğin Sveydâ Dürzilerin yaşadığı bir bölgedir. Hama, Humus, Tartus ve Lazkiye’de Arap Aleviler yaşar. Şam, Halep, Lazkiye ve Humus’ta Hıristiyanlar yaşar. Fırat’ın doğusu yoğunlukta olmak üzere Fırat’ın batısında birkaç bölgeyle beraber Kürtlere ev sahipliği yapmıştır. Şimdiki mevcut durum ve yeni Şam yönetimi ile birlikte bu halkların başta canları olmakla beraber otokton kimlikleri de tehlikededir.

Suriye’deki yeni Şam yönetimini, onların tarihleri ve karakterlerini düşündüğümüzde, halkların canının tehlikede olduğunu görmemiz lazım.

Sonuç

Suriye’deki yeni tablo bir hayli istikrarsızdır ve bu haliyle kalması oldukça zor bir düzlemde-dir. İran ve Rusya Suriye’de kaybetmiştir. Şimdiki Yemen’in ateş altında oluşunu da göz önünde bulundurursak önümüzdeki dönemde İran ve Irak’ın yeni hedefler olacağını görmek zor değildir. Suriye’deki yeni Şam yönetimini, onların tarihleri ve karakterlerini düşündüğümüzde, halkların canının tehlikede olduğunu görmemiz lazım. Fakat elbette ki halkların direnişleri eksik olmayacak, süreç epeyce inişler ve çıkışlarla birlikte yaşanacaktır. Orta Doğu’da eli güçlenen ve önümüzdeki süreçte çok daha fazla konuşacağımız ülkeler Türkiye, Mısır ve Katar’dır. Artık İran’ın dengelenmesinden çok İran’ın parçalanması hedeflenecektir.

Efecan Özcan

8 Aralık gecesi Suriye’de Beşar Esad rejimi düştü. Muhalefet zaferi kutlarken Esad ve ailesi Rusya’ya sığınma hakkı aldı ve Moskova’ya gittiler. Esad rejiminin devrilmesi, Arap Baharını başladıktan 10 yıldan fazla bir süre sonra sona erdirdi. Eğer Beşar Esad, Zeynel Abidin Bin Ali, Hüsnü Mübarek ve Muammer Kadafî ile birlikte kaybetmiş olsaydı, bu kendi rejiminin bir zayıflığı olurdu. Ancak Rusya’nın İran’la birlikte

algılanmamalı. Putin kendi “Afganistan”ını aldı ama korkutulduğu şekilde değil. 2015’te Suriye’ye asker gönderdiğinde, kendisine tüm Sünni dünyası ile düşmanlık ve SSCB’nin batağa saplandığı, insan kaybettiği ve sonunda kendisini kaybettiği Sovyet Afganistan’ının bir tekrarı vaat edildi. Suriye’de ise Rusya daha çok Amerikan Afganistan’ının bir kopyası haline geldi.

Ukrayna ile Suriye’nin bağlantısı

Rusya için son yılların en

tin’in Ukrayna’da rasyonel siyasi normların ötesine geçen aşırı yoğunlaşmasının açık bir örneğidir. Kendi iyiliği için, önceki başarıları da dahil olmak üzere kelinin tam anlamıyla her şeyi feda etmeye hazır. Diğer bir husus da Rusya’nın zaferine dair imajın bulanık kalmaya devam etmesidir. Çok sınırlı ve yerel bir başarı bile uzun zamandır beklenen ve kapsamlı bir hedefmiş gibi sunulabiliyor. Ancak dünyayı, özellikle Şam’ın kaybedilmesinin ardından buna kendi halkları kadar kolay inandıramayacaklar. Kendi sınırlarından uzakta güçlü kalabilme becerisinin yeniden kanıtlanması gerekecek. Rusya’nın Suriye’ye askeri müdahale planı en başından beri Ukrayna müdahalesiyle bağlantılıydı. “Arap Baharı” Rusya’da Kiev Maydan’ının bir devamı, yani Suriye’deki Rusya yanlısı Baas rejimindeki değişimin provası olarak sunuldu. Arap Baharının güçlü bir şekilde durdurulması, bu tür bir senaryonun uzak mesafelerdeki karşılığıdır.

Esad’ın yenilgisi

Suriye ordusunun askeri yenilgisinin nedenlerinin listesi mantıklı görünüyor. Rusya artık tamamen Ukrayna’ya karşı savaşa dalmış olduğundan Esad’a daha önce verdiği askeri desteği sağlayamadı. İsrail’le yapılan savaş Hizbullah’ın kanını akıttı. İdlib’te Esad karşıtı güçler dünyayı, yeniden silahlanmak ve eğitmek için kullandı. Ancak şu da var ki, Rusya askeri politikasının başarısızlıkları göz önüne alındığında, koyulan hedeflere varmak için kayıpların çok olacağı aşikâr. Bakınız önce yıldırım harekâtı ile hızlıca işgal edilmek istenen Ukrayna’nın direnmeye hazır olması ve Batı’nın desteğini kazanması, ardından Prigojin isyanı, peşinden Kursk bölgesinin işgali ve şimdi de Suriye’nin hızla kaybedilmesi... Dünyanın kaderi Don ve Dinyeper arasında belirleniyorsa, Suriye’nin geleceği de orada belirleniyor. Ukrayna’ya saplanan Rusya emperyalizmi zor bir tercih yapmış ve tüm gücünü Ukrayna’da konsolide ettiğini açıktan göstermişti.

Esad’ın düşüşü Rusya için yenilgi mi?

27 Kasım itibariyle bir ateşkes devreye sokuldu. ABD, Fransa ve Suudi Arabistan arabuluculuğu ile bu süreç örgütlendi. Ateşkesin çatışma halini tamamen bitirip bitiremeyeceğini haliyle zaman gösterecektir.

ve Batılı hükümetlerin isteklerine karşı çıkarak iktidarı elinde tutmasına yardım etmesinin ardından düştü. Bu kadar gecikmeli bir düşüş Rusya ve İran’ın zayıflamasının temel sebebi (ana gerekçesi) olarak

büyük askeri-politik başarısı kaybedildi. Bir kez daha kendi bölgesinde, küresel güç olmaktan uzakta, eski sınırları içinde mücadele eden bir ülke haline geldi. Suriye’deki müttefik rejimin hızla çöküşü, Vladimir Pu-

Nükleer yeşil enerji mi?

Nükleer enerji, toplumlarımızın hızlı ve büyük ölçekli karbonsuzlaştırılması için sihirli bir çözüm olarak sıklıkla selamlanıyor. Neoliberal politikacılar ve endüstri grupları arasında yenilenebilir enerji ve yeşile boyanmış bir sermaye yatırımı olarak nükleer enerji propagandası yapılıyor.

Efecan Özcan

Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de düzenlenen BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi 29. Taraflar Konferansı'nda (COP29) 2050 net sıfır hedefine ulaşmak için nükleer enerji seçeneği yine öne çıkarıldı. Geçen yıl Dubai'de düzenlenen COP28'de ABD'nin başlattığı ve nükleer enerji alanında önde gelen Fransa, Japonya ve Güney Kore gibi ülkelerin imzaladığı "Nükleer Enerjiyi Üç Katına Çıkarma Deklarasyonu"na bu yıl Türkiye de imza attı. Nükleer enerji, toplumlarımızın hızlı ve büyük ölçekli karbonsuzlaştırılması için sihirli bir çözüm olarak sıklıkla selamlanıyor. Neoliberal politikacılar ve endüstri grupları arasında yenilenebilir enerji ve yeşile boyanmış bir sermaye yatırımı olarak nükleer

enerji propagandası yapılıyor. Tüm bunlar olurken nükleer tesislerin güvenliği, verimliliği, istikrarı ve dağıtım hızına ilişkin yanıltıcı iddialarla desteklenerek, nükleer enerji "mükemmel" bir seçenekmiş gibi tercih ediliyor. Ancak ortaya çıkan iklim acil durumunun en kötü etkilerini hafifletmenin tek yolu çarpık sermaye düzenini ve burjuva sınıfının aşırı tüketimi ve kirleticiliğini kökünden yok etmektir.

Nükleer santrallerin tehlikesi
İklim değişikliğiyle mücadele edebilmek için, toplam enerji karışımındaki fosil yakıtların oranını 2050 yılından çok daha önce yüzde 0'a düşürmemiz gerekiyor. Ancak yerlerini alacak ihtimaller arasında nükleer santraller de, ciddi bir kazadan kaynaklanan potansiyel sonuçlar açısından benzersiz tehlikeler arz

ediyor. Nükleer reaktörler ve bunlarla ilişkili yüksek seviyeli kullanılmış yakıt depoları, Fukushima Daiichi'nin gösterdiği gibi doğal afetlere karşı çatışma zamanlarında nelerin yaşanabileceğini tahayyül etmek dâhi istemeyiz. Tarihte ilk kez, birden fazla nükleer reaktörü ve binlerce ton yüksek radyoaktif kullanılmış yakıtı olan bir ülkede büyük bir savaş yaşanıyor. Ukrayna'da Zaporijya civarındaki cephe hattı, orada bulunan nükleer santral ve yıllardır açığa çıkan nükleer atıklar açısından tüm bölge için büyük bir tehdit oluşturuyor. Ayrıca mevcut iklim değişikliği sebebiyle meydana gelen aşırı doğa olaylarının da bu santrallerin işleyişi açısından ciddi tehlikeler yarattığını da görmek gerekir. Nükleer santral teknolojilerinin stabil bir

biçimde kullanılabilmesi için iyi bir soğutmaya yani ciddi miktarlarda suya ihtiyacı

vardır. Aynı zamanda su stresine, nehirlerin ısınmasına ve artan sıcaklıklardan dolayı da çevresel ekolojik felaketlere gebedir. Ama burada asıl sorun aşırı ısınan sular da yeterince soğutma olamacağından santrallerin ve ekipmanların soğutulması zorlaşabilir. Bu sebeple ABD

Tarihte ilk kez, birden fazla nükleer reaktörü ve binlerce ton yüksek radyoaktif kullanılmış yakıtı olan bir ülkede büyük bir savaş yaşanıyor.

ve Fransa'daki nükleer reaktörler genellikle sıcak hava dalgaları sırasında kapatılır veya aktiviteyi önemli ölçüde yavaşlatılır.

Neden iklim değişikliği ile mücadelede nükleer enerji mümkün değil?
Tehlikelerini bir yana bırakalım. Konferanslarda konulan hedeflerdeki gibi 2050 yılına kadar net sıfır karbon hedefi

için 37 yeni nükleer santrali 35 yılda kurup enerji şebekesine vermek gerekiyor. Ancak Dünya Nükleer Birliği ve OECD Nükleer Enerji Ajansı dâhi 2050'ye kadar mevcut santral sayısının iki katına çıkacağını ve bunun da sera gazı emisyonunu yalnızca yüzde 4 oranında azaltacağını resmi raporlarda öngörüyor. Son on yılda yalnızca birkaç nükleer santralin enerji şebekesine verildiği düşünülünce fiziki olarak da vadedenin mümkün olmadığı görülüyor.

2024'te kadınların direnişi

2025'e de bu umut ve inançla giriyoruz. Haklarımız ve hayatlarımız için sosyalist feminist mücadele bayrağını birlikte yükseltmeye devam edeceğimizi yineliyoruz.

Zeliha Korkmaz

Erkek egemen sistemin baskıları sonucunda kadınların kazanımlarının hedef alındığı, kadınları aile içine hapseden politikaların hızla uygulanmaya çalışıldığı, kadın yoksulluğunun gittikçe derinleştiği 2024 yılını geride bırakıyoruz. Her yıl olduğu gibi bu yıl da iktidarın üzerimize örtmeye çalıştığı karanlığa rağmen yaşamlarımız ve haklarımız için sokaklarda mücadele dolu bir yıl geçirdik. 31 Mart yerel seçimleri seçim hilelerine rağmen AKP-MHP ittifakının kaybedişi ile sonuçlandı. Bu kaybedişi bir savaş politikası olan kayyımları da beraberinde getirdi. 7 belediye kayyım atayan bu gaspçı zihniyet hızlıca kadınların kazanımlarını hedef aldı. Batman Belediyesi kayyımı, Kadın Müdürlüğü'ne erkek koordinatör görevlendirdi. Atadıkları kayyımlarla başta eş başkanlık ve eşit temsiliyet olmak üzere kadınların kazanımlarına göz diktiler. Fakat kadınlar iradelerine sahip çıkarak kayyımcı rejimin karşısında direnişi örgütlüledi.

Artan erkek şiddeti ve cezasızlık politikaları
İktidar kadınlara yönelik şiddete sıfır tolerans diyerek kadınları koruyacak yasaları bu yıl da etkin uygulamadı. 2024 yılında hem kadın cinayetlerinde hem de şüpheli kadın ölümlerinde ciddi bir artış yaşandı. 1 günde 8 kadın öldürülürken iktidar, fail erkeklere çanak tuttu. Ayşenur Halil ve İkbâl Uzuner'in İstanbul'da güpegündüz surlarda Semih Çelik tarafından öldürülmesiyle kadınların öfkesi sokaklara taşdı. Kadın cinayetleri günden güne artarken Kadınları koruyacak tek yasa olarak kalan 6284 sayılı kanunu 9. Yargı Paketinde tartışmaya açtılar. Koruma kararına uymayanların uymasını sağlamak için konulmuş olan "zorlama hapsine" itiraz yolunu açmak istediler. Mücadelemiz sonucunda yasayı geri çektik.

2025 yılında da kadınları koruyacak kadın cinayetlerini önleyecek bir hazırlık içinde değiller. Çünkü onlar kadınların boşanma oranlarıyla uğraşıyorlar. Kadın düşmanı politikaları yıl boyunca uygulayan AKP iktidarı, "Ailenin Korunması ve Güçlendirilmesi Kurulu"nu oluşturdu. AKP, bu politikalarla boşanmayı zorlaştırmayı hedeflerken "nafaka" hakkı başta olmak üzere kadın kazanımlarını hedefine aldı. 9. Yargı Paketi'nde yer alan "kadının soyadı" düzenlemesi ile soyadı hakkımızı gasp etmek istediler. Mücadelemiz sonucu soyadı hakkı bizimdir dedik yasayı geri çektik.

2025 yoksulluk dayatacak

Bu yıl kadınlar için öne çıkan en can alıcı noktalardan biri de ekonomik kriz ile birlikte kadın yoksulluğunun daha çok derinleştiği gerçeği. Emeğimiz hem bu erkek egemen sistem hem de kapitalizm tarafından sömürülüyor. Bakım parası vermekle övünen iktidar, yaşlı, çocuk ve engelli bakımını kadınların görmeyen emeği üzerinden karşılıyor. Kadınları her geçen gün güvencesizleştiren (parça başı esnek) çalışma koşulları ile yoksullaştıran ekonomi modelleri kadınlar üzerine kurgulanıyor. Bu yıl dillerinden hiç düşürmedikleri aile kurumu için 2025 bütçesinden 16 milyar 666 milyon 881 bin lira ayrıldı. Kadınların güçlendirilmesi için 5 milyar 941 milyon 139 bin lira ayrılmış durumda. Bu da demek oluyor ki kadınlara yıllık 139 TL, günlük 38 kuruş düşüyor. Yani kadınlara ayrılan bütçenin olmadığını görmüş oluyoruz. Tüm bu hukuksuzlukların karşısında her yıl olduğu gibi bu yıl da 25 Kasım'da, 8 Mart'ta hayatlarımız ve haklarımız için sokaktaydık. Narin'in, Rojin'in Gülistan'ın, İkbâl'in, Ayşenur'un ve aramızdan koparılan tüm kadınların hesabını sormak için öfkemizle sokaktaydık. 1 Mayıs'ta emek sömürüsüne karşı alanlardaydık. 2024'ün her gününü direniş ile geçirdik. Bu karanlık atmosferi örgütlü mücadele ile deldik. 2025'e de bu umut ve inançla giriyoruz. Haklarımız ve hayatlarımız için sosyalist feminist mücadele bayrağını birlikte yükseltmeye devam edeceğimizi yineliyoruz.

2024'ten 2025'e

büyüyen gelişen MESEM

Ailecek çalışma ihtiyacını yaratan iktidarın elinde patronlara bedavadan biraz pahalı olan emek gücü ve çocuk işçiliğini ülkede meşrulaştırmak için açtığı MESEM'ler var.

Sedanur Uğur

Asgari ücret 22.104 TL olarak açıklandı. Alım gücünün düşmesi, kamusal hizmetlerin (sağlık, eğitim vb.) ticarileşmesi ve vergilerle birlikte işçiler ve aileleri için sefalet döneminin kapıları ardına kadar açıldı. Açlık sınırının bir tık üstü, yoksulluk sınırının altında olan bu ücret ailede kim varsa çalışmasının zorunlu olduğunu gösteriyor. Hesaplama yaparken; ev kirası, market alışverişi, ulaşım gibi giderler için ne kadar harcadığından bahsetmeye gerek yok. Ailecek çalışma ihtiyacını yaratan iktidarın elinde patronlara bedavadan biraz pahalı olan emek gücü ve çocuk işçiliğini ülkede meşrulaştırmak için açtığı MESEM'ler var.

MESEM nedir?

MESEM, çocukların ortaokulu bitirdiklerinde lise yerine gidecekleri "çıraklık eğitimi" verilen kurumun adıdır. Çocuklar 4 gün iş yerine 1 gün ise okula giderek asgari ücretin net tutarının en az yüzde 30 ilâ 50'si kadar ücret alıyorlar. Çocukların işçi olmasını meşrulaştıran bu sistemde çocuklar çalıştıkları fabrikada yetişkin işçiler kadar uzun saatler geçiriyor, hatta bazı çocuklar yatılı olarak OSB'lerde kalıyor. Çocukların korunması için özel bir önlem alınmıyor ve neredeyse yetişkinlerle aynı işleri yapıyorlar.

Peki çocuklar ve aileleri neden MESEM'i tercih ediyor?

Bunun iki sebebi var. Birincisi okul masraflarını, beslenme, giyim vd. temel ihtiyaçlarını karşılayamadıkları için okuldan mecburen uzaklaşıyor ve dışarıda çalışmaktansa hem bir okul bitirmiş hem de mesleğini erken yaşta eline almış oluyor. İkincisi ise eğitimin niteliksizleştirilmesi ve diplomalı işsizlik çocukları eğitimden uzaklaştırıyor. Bu yüzden hızlıca meslek edinmek için MESEM'ler tercih ediliyor.

Ucuz emek çocuk işçilik

Millî Eğitim Bakanlığı, okul müdürleri aracılığıyla yoksul ve derslerinde "başarısız" olan öğrencileri MESEM'e yönlendiriyor.

MESEM'lere kaydın artması için elinden geleni yapıyor. Çalışma Bakanlığı ise MESEM'lerle iş birliği yapacak patronlar için 6,5 milyon TL bütçe ayırdığını açıklıyor. Öte yandan Bakanlığın çocuk işçiliğini önlemek için ayırdığı bütçe acınası halde, yıllık toplam 1000 TL. MESEM'ler patronlara ucuz emek gücü olarak, çocuk işçi sağlama merkezleridir. Çocuklar için hiçbir koruyucu önlem almayan bu merkezlerde bu yılki eğitim-öğretim döneminde 9 çocuk hayatını kaybetti.

11 yaşında işçileştiren okul: "Mesleki ortaokul"

Çocukların kendilerini keşfetmeleri ve gelecekteki işlerini şimdiden seçmelerinin yararlı olacağı bahanesiyle erken yaştan çocukları sermayenin sömürü düzenine entegre etmeyi hedefleyen Bakanlık, Mesleki Anadolu Liselerinin içine yaz aylarında zanaat atölyeleri kurduktan sonra öğretim yılı başında 4 şehirde mesleki ortaokullar kuruldu. Pilot olarak kurulan bu okullar hızlıca onaylandı ve müfredatın uygulanmasına başladı. BM Çocuk Hakları Sözleşmesi'nde "15 yaşının üzerindeki çocuklar gelişimlerini ve eğitimlerini engellemeden çalışabilirler" diye yazıyor. Türkiye, imzacısı olduğu bu sözleşmeyi yok sayarak 11 yaşından itibaren çocuk işçiliğini meşrulaştıracığını gösteriyor.

Sefaletin kapıları ardına kadar açılıyor

Halk için cehennem çevrilen, sefaletin kapılarını ardına kadar açan bu düzen çocukların işçileşmesi, sermayeye ucuz emek gücü sağlamak için işliyor. Açıklanan asgari ücrette bunun önünü sonuna kadar açıyor. Çocuk işçiliği sadece MESEM'lerle sınırlı değil. Okulu bırakıp tarımda, küçük tekstil atölyelerinde çalışanlar, katı atık toplayanlar, sokak satıcılığı yapanlar ve aile işçiliği yapan çocukların sayıları önümüzdeki yıl giderek artacak. 2024'te olanları biliyorduk 2025'te de ne olacağı ortada. Peki bu bildiğimiz geleceği izleyecek miyiz, yoksa değiştirecek miyiz?

PARTİ'DEN

Kartal'da İnsanca Yaşam Mitingi

8 Aralık 2024 Pazar günü Emek, Barış ve Demokrasi Güçlerinin çağrısıyla işçi ve emekçiler "İnsanca Yaşam Mitingi"nde bir araya geldi. İstanbul İl Örgütü Kartal Meydanı'nda gerçekleştirilen mitinge Kartal İlçe Örgütü'nden oluşturulan kortejle katıldı. Mitingde ortak metni okuyan İl Sözcümüz Nilay Kuş "Emekçilerin işleri, ücretleri saldırı altında. Emeklilerin açık sınırı üstünde bir aylık alma hakkı saldırı altında. Kamunun sağladığı ücretsiz eğitim ve sağlık hizmetleri saldırı altında. Seçme seçilme hakkı saldırı altında. Kadınların şiddet görmekten, öldürülmeden yaşama hakları saldırı altında. Halkların eşit ve barış içinde yaşama iradeleri saldırı altında. Her bir yurttaşın hak ettiği ekonomik refah, adalet ve demokrasi saldırı altında" dedi.

İlhan Sami Çomak ile beraberiz

İzmir İl Örgütü 30 yıllık tutsaklığın ardından özgürlüğüne kavuşan şair İlhan Sami Çomak'ı ziyaret etti. Sıcak ve samimi bir ortamda geçen ziyarette geçmiş olsun dileklerimiz şaire iletili.

Samandağ'da dayanışma mitingi

Samandağ İlçe örgütümüzün de içinde olduğu Samandağ Emek ve Demokrasi Platformu Suriye'de HTŞ'nin iktidara gelmesiyle Alevilere, Hristiyanlara, Süryanilere, Ezidilere, Kürtlere yönelik oluşan tehlikeye dikkat çekmek, saldırılara dur demek ve dayanışmanın sesini yükseltmek için 22 Aralık günü bir miting düzenledi. Mitingde konuşan il sözcümüz Hasan Özgün "Buradan bütün halkımıza sesleniyoruz, şimdi Suriye'deki kardeşlerimizle, oradaki ezilen halklarla dayanışma zamanıdır. Ve söz veriyoruz. Partimiz adına sokak sokak bu dayanışmayı örgütleyeceğiz. Yeni bir soykırıma asla izin vermeyeceğiz" dedi.

Asgari ücrete karşı sokağa: 22.104 TL sefalet ücretidir!

Asgari ücretin sefalet ücreti olarak açıklandığının hemen ardından Toplumsal Özgürlük Partisi il ve ilçe örgütleri sokaklara çıkarak azgın sömürü koşullarını protesto etti. Asgari Değil İnsanca Ücret! Demokratik Cumhuriyet, Demokratik Anayasa! başlıklı yapılan açıklamalarda "Mehmet Şimşek'in sıkıştırılmış para politikasının kurbanı asgari ücretliler ve

düşük ücretliler oluyor. OVP tüm stratejisini emeği baskılamak ve ucuzlatmak üzere kurulmuştur. Sermayenin kârlarına dokunamayan, ekonomik yıkımı sadece emekçilere fatura eden OVP stratejisi tıkrır tıkrır işliyor" denilerek "İşçi ve emekçi yığınlar ne dayatılan asgari ücrete ne de asgari bile olmayan sefalet ve açlık içinde yaşamaya mahkûm değildiler.

"Ücretler artarsa enflasyon artar" yalanlarına artık kimse inanmıyor. İşçilere dayatılan bu sefaletle karşı yaşamı sürdürbilmek için yan yana olmak birlikte birleşik mücadele etmek ekmek mücadelesi kadar yaşamsaldır. İnsan onuruna yaraşır bir ücret için mücadelemiz kesintisiz devam edecektir" şeklinde bitirildi.

Parti örgütlerimiz metal grevlerinde

Metal grevlerinin başlamasıyla birlikte İstanbul'da Kartal, Tuzla, Dudullu, Koçali'de Gebze, Dilovası, Manisada ise Organize Sanayi Bölgesinde gerçekleşen tüm grevlerde parti heyetlerimiz hazır bulundular. Grevlerin yasaklanması ile birlikte gerçekleşen fiili grev süreçlerinde hem DİSK Birleşik Metal-İş hem de grevci işçilerle dayanışma içinde bulunan parti örgütleri işçi sınıfının kazanımı için gece gündüz grev meydanlarında veçadrlarındaki yerini aldı. Sözcüler Kurulu üyelerimizin de içinde olduğu bu süreçte işçi sınıfının kararlı duruşu toplumun diğer kesimlerine de taşınmaya çalışıldı.

PARTİ'YE

Devrimci kadro ve bilinci

Devrimci bilince dair en güzel sözün Lenin'in "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" ifadesi olduğunu söyleyebiliriz.

Haydar Arıkışu

Önceki yazımda "kadronun kendini oluşturmaması"nın dört niteliğini "bilinç, örgütlülük, eylemcilik" ve sonuncusunu da "anlam" olarak belirtmiştim. Bu yazıda ise ilk nitelik olarak "bilinci" irdeleyeceğim. Devrimci bilince dair en güzel sözün Lenin'in "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" ifadesi olduğunu söyleyebiliriz. Bireyin bilinci temel olarak 2 boyutta/alanda gelişir: 1. Davasının, yolunun teorik bilinci 2. Kendinin bilinci. "Yol"unu bilmeyen yol uğruna da dövüşemez. Kendini bilmeyen devrimci ise bireysel güç ve özgürlüğünü oluşturamaz. Bu iki bilinç alanını yakından çözümlemekte fayda var.

1. Teorik bilinç

Devrimci teori; kadroların pratik enerjisini besleyen, kapasitesini genişleterek yeni değerler katan, politik yaratıcılığını güçlendiren hayati bir kaynaktır. "Ve ancak devrimci teori-mizledir ki sosyal gerilik ortamının insanlarımızın bilincinde tortulaştırdığı ve zaman zaman modern sosyalist kavrayış ve yaşayış tarzıyla çatışkılar yaratan ilkel ve dogmatik eğilimleri etkisiz hale getirebiliriz." (Barış Doğanay / Çağdaş Yol Dergisi)

Teori çözüm gücü, direniş ruhu yaratarak bireyi güçlü kılar. Devrimci bilincimiz kapitalist toplum içinde oluşmuş hazır düşünce kalıplarını parçalayan, dogmatik düşünme alışkanlıklarını kırandır. Günlük yaşamda küçük burjuva devrimciliğinin dogmatik düşünce eğilimleriyle ve burjuva yaşamın ılık, gevşetici, düzene içeren, liberal duyulanımlarıyla her an yüz yüzeyiz. Bu nedenle bilincimizi zayıflatan etkileri gidererek kendi tarzımızı güçlendirmek zorundayız.

Bütünsellik

Teori bütünselliktir. Sistemi, düşmanı bir bütünsellikte gördükçe irade ve mücadele keskinliği oluşur, direnme ruhu kök salar. Düzeni kavrayış ve devrimci yaşamla aşma pratiği için teorinin açık, derin gerçekliği bilince çıkarışının kapitalist sistemi değiştirme azmi ve yaratıcılığı verdiğini saptayabiliriz. Yine kendi yolunu, parti çizgisini bütünsel kavrayış sınıf mücadelesini severek isteyerek yürütmeyi beraberinde getirir.

2. Kendini bilen bilinç

Bireyin en yüksek en derin bilincidir; "Kendini bilmek" düşünce tarihinde

de tarihsel bir anlamdadır. Antik Yunan'da Sokrates "doğa felsefesinden insan felsefesine/ahlak felsefesine", buradan hareketle de "eylem felsefesine" geçişi "kendini bil" şiarıyla belirlir.

Kendini bilmek, aslında kendimize üç büyük bakıştır. a) Bireyin "kendini" düşüncesinin ve eyleminin nesnesi yaparak çok yönlü değerlendirme yoluna girmesidir. Bu müthiş bir eleştiri, özeleştiril bilincidir aynı zamanda. Daima bir devrimcinin önünde en büyük engeli yine kendisi kendi alışkanlıklarıdır; dolayısıyla "kendini aşması" her adımda kaçınılmaz oluyor. Kendimize dair bu bakış kişiliğimizde güç derinliği kazandıracaktır. b) Bireyin elini kolunu bağlayan tüm toplumsal baskıdan, düzenin hor gören yıpratmalarından, burjuva, küçük burjuva değerlerinin köleleştirici atmosferinden sıyrılarak kendini özgür bir birey olarak ortaya koyabilmesidir. Gelişmiş, yetenekli, bağımsız, karar alan, hamle yapan, en büyük gücü kendinde bir "birey olabilen birey" olmasını bilmesidir. Bu özelliiktir ki devrimciyi tek başına da kalsa (içerde yahut dışarda) davasını sürdürme gücü ile silahlandırır. c) Bireyseldeki evrensel, kendi öznelindeki toplumsal değerleri bütünsellik ve damladaki okyanusu görme diyalektikidir kendini bilmek. Partisiyle, ideolojisiyle kendi kişiliğinde tarz üslup kazanmasıdır. İşte bu özelliiktir ki bireye, kapitalizmin olağanüstü gücüne (topuna tüfeğine, devlete ve ideolojisine) rağmen onu kendinden güç alarak yenebileceğinin kavrayışını, anlamını ve pratiğini verir.

Devrimci kadronun her gün karşısına çıkan problemleri göğüsleyip çözüm gücü olabilmesi, sınıf mücadelesinin içinde ağırlaşan öncülük görevlerini yerine getirebilmesi için; • Kendi faaliyet alanında kitle önderi/alanının taktik önderi konumuna yükselmiş, hareketin program ve taktikleri doğrultusunda partili bilinç ve kimliğiyle tek başına hareketi temsil edebilecek bilgi-tecrübe birikimine sahip olan, • Siyasal faaliyetin belirli dallarında uzmanlaşarak ve hareketin moral değerlerine sıkı sıkıya bağlı, bilinçli bireyler olması gerekir. Bu yüzden, kadroların teorik, pratik; politik ve ideolojik, kendini bilmek ve siyasal bilinci hayati önemdedir.

UMUTSUZLUĞA DEĞİL TÖP'E ÖRGÜTLEN
HAYDİ ŞİMDİ
FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL,
ÇETE DÜZENİNİN YIKILIŞINA ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE
İMZANI AT!

Form için kodu tarat

★
TÖP
TOPLUMSAL
ÖZGÜRLÜK
PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00